149

ஓம தத் ஸத்.

பரப்பிரஹ்மணேநமஃ

பகவத் பூஜ்யபாதரான

ஸ்ரீசங்கர ஜகத்குரு

வடமொழியி லருளிச்செய்த

ஸ்ரீ

விவேக சூடாமணி

தமிழ் வசனம்

திருக்கு திருசியவிவேகம், அத்தாமலகம்,

குருஸ்துதி, அஷ்டோத்தரங்களுடன்.

இஃது

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியவர்களாலருளப்

பெற்று அவரது பூஜ்யபாத சேவகனான

இராயவேலூர் மண்டி

எஸ். திருவேங்கட முதலியாரால்

வேலூர் இலட்சுமி விலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றும் பதிப்பு.

1921

[...gistered] [விலை அணா 6

6 - JAN 1922

R
N21
121064

ஓம்

ஸ்ரீ சற்குரு வணக்கம்.

அன்றுமா லயனுங் காணா அருணைபங் தலமே மேவி
இன்றுமிங் கெவரும் போற்ற எழுந்தருள் பெரியோய் எ
துன்றிய இருளை நீக்கித் தூய்மையே யருள்வாய் தக்கோ
நின்றடி வழுத்தப் பெற்ற நின்மலா ரமண தேவே

பதிப்புரை.

பெரியோர்களே!

திருவண்ணாமலையில் எழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ குரு ரமணமஹர்ஷியவர்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த் ளிய இந்நூல் முன் சில அன்பர்களால் இரண்டுதரம் சிடப்பெற்று எல்லாக்காப்பிகளும் செலவழிந்து விட்ட யாலும், இத்தகைய அரிய நூலை வெளிப்படுத்திப் ப கும் பயன்படுத்துகவென அடியேனைத் திருவருள் தூ யதாலும், ஸ்ரீசற்குரு ரமணமஹர்ஷி அவர்களின் அ கிரஹம் பெற்று அடியேனால் மூன்றாம் பதிப்பாக (10 காப்பிகள் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றன.

ஸ்ரீ ரமணசற்குருவின்

வேதாந்தசபை,
இராயவேலூர்.

அடியார்க் கடியேன்
திருவேங்கட

149

ஓம்

தத் ஸத்.

பரப்பிரஹ்மணே நம:

பகவத் பூஜ்யபாதரான

ஸ்ரீசங்கர ஜகத்குரு

வடமொழியி லருளிச்செய்த

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி

தமிழ் வசனம்

திருக்கு திருசியவிவேகம், அத்தாமலகம், குருஸ்துதி,
அஷ்டோத்தரங்களுடன்,

இஃது

திருவண்ணாமலை

ஸ்ரீ ரமண மஹர்ஷியவர்களாலருளப்பெற்று

அவரது பூஜ்யபாத சேவகனான

இராயவேலூர் மண்டி

எஸ். திருவேங்கட முதலியாரால்

வேலூர் இலட்சுமி விலாஸ அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

மூன்றாம் பதிப்பு.

Copy right Registered.] 1921 [விலை அணா 6

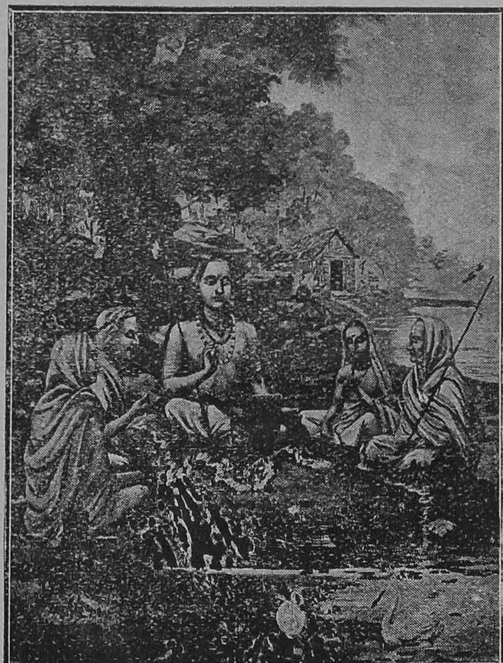

ஸ்ரீ ஜகத்குரு
சங்கரபகவத் பூஜ்ய பாதாசார்ய சுவாமிகள்

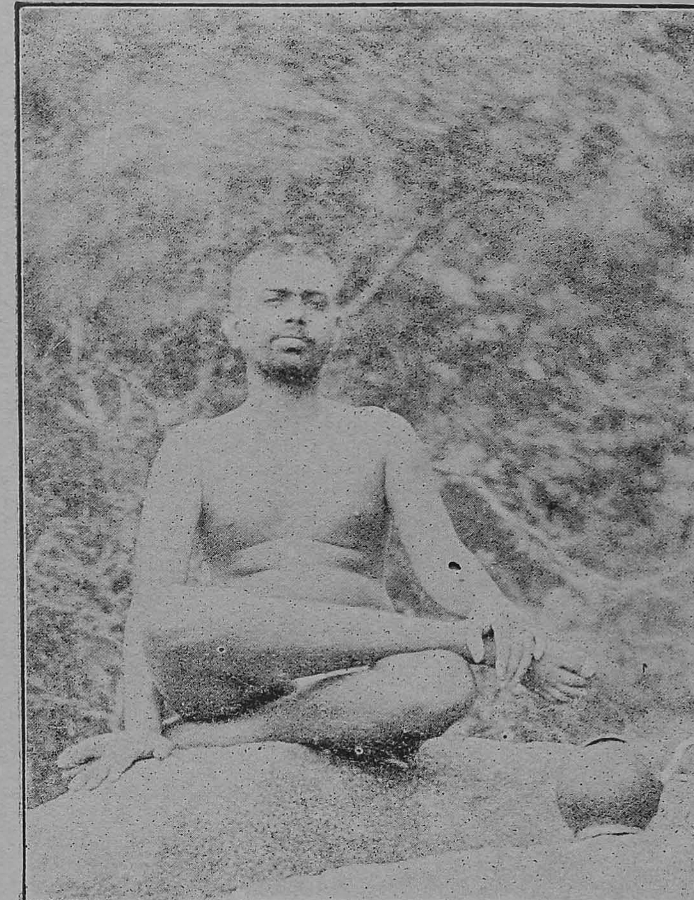

திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ சற்குரு ரமண மஹர்ஷிகள்.

உ

சிவமயம்.

அவதாரிகை.

உலகத்தில் எல்லா ஜீவர்களும் துக்கமென்பதின்றி
யெப்போதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன் சுபாவ
மல்லாத ரோகாதிகளை நீக்கி எப்போதும்போல் சுகமா
யிருக்கவேண்டுமென்பதுபோலக் கோருதலானும், யாவர்க்
கும் தன்னிடத்திலேயே அத்தியந்தம் பிரீதி யிருப்பதா
னும், பிரியம் சுகத்திலன்றி யுண்டாகாததாலும், நித்திரை
யில் ஒன்று மின்றியே சுகமா யிருக்கு மனுபவத்தாலும்
சுகமென்பது தானாகவே யிருக்க, தன்னை யறியாத அஞ்
ஞானத்தாலேயே அபாரசம்சாரத்தி லுழன்று, சுகந்தரும்
மார்க்கம் விட்டு, இகபர போகமடைதலே சுகவழியெனப்
பிரவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகம்கிடைக்கிற
தில்லை. இதன் நேர்வழி காட்டவே சாக்ஷாத் ஸ்ரீ சங்கரர்
சங்கர வேஷம் பூண்டு இச்சுகத்தின் பெருமையைக் கீர்த்
திக்கும் வேதாந்தத்தின் பிரஸ்தானத் திரயத்திற்கும் பாஷ்
யம் செய்து வழிகாட்டி நடந்துங் காட்டினர். அவற்றைப்
பார்த்தவி லசமர்த்தராய் அதி தீவிர சுமேச்சுக்களான முமு
க்ஷுக்களுக் கவைபயன் படாமையின் அவற்றினந்தரங்
கத்தை யிந்த விவேக சூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்

படுத்தி முமுக்ஷுக்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களை சவிஸ்தாரமாய்க் கூறி நேர் மார்க்கங் காட்டியிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பது துர்லப மென்றும், அதனால் தன் சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிரயத்தனம் செய்யவேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென்றும், அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு சேவையையுங் கூறிப் பின்னும், சுகமடையத் தன் பிரயத்தனமே முக்கிய மென்றும், வாங் மாத்திர ஞானத்தால் சுகங் கிடையாதென்றும், சிரவணாதி விசாரமே மோக்ஷசாதன மென்று மாரம்பித்து, சரீரத் திரயமும் அனாத்மா, அசத்தியம்; 'அகம்' எனும் ஆத்மா அவைக்கு விலக்ஷணம். அனாத்மாவில் ஆத்ம புத்தி பந்தம், அஞ்ஞானத்தால் வந்தது, ஞானத்தால் நாசமாம் என்று சிரவணத்தையும்; நானார்? என அகத்தில் செய்யும் சூக்ஷ்ம விசாரத்தால் அச்சரீரத்திரயமான பஞ்ச கோசங்களையும் நானன்றெனத் தள்ளி இவைகட்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், ஹிருதயத்தில் 'அஹம்' என்றிருக்கும் த்வம் பதார்த்தமான ஆத்மாவை, முஞ்சம் புல்லினுள் ளாணியைப்போலப் பிரித்துக்காணும் மனனத்தையும்; 'தத்' பத உபாதியான நாமரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்ம மாத்ரமென அவ்வுபாதி நீக்கத்தையும்; 'தத்' பதார்த்தத்தையும்; அவ்விரு பதார்த்தங்களான ஆத்ம பர ஐக்கியத்தைத் தெரிவிக்கும் "தத்துவமஸி" மஹா வாக்கிய உபதேசத்தையும்; இந்த 'அகம் பிரஹ்ம' மாயிருக்க வேண்டு மென்பதையும்; அங்ஙனமிருக்கினும் பூர்வ வாசனைகள் அதி திடமா யுதித்துத்தடை செய்யுமென்று, வாசனாத்திர

யம், மூலமான அகங்கார வாசனை இதன் விருத்திக் கேது வான பேத பாஹ்ய வாசனை, இவற்றிற் கேதுவான விக்ஷேப ஆவரண சக்திகளையும்; இவை நீங்கும் வண்ண மனதை யிதயத்திருத்தி நிரந்தரம் பிரமாதமின்றிச் செய் யும் 'அஹம் பிரஹ்மம்' 'பிரஹ்மமே அஹம்' என்னும் சஜாதீய சத்திய ஆன்மாகார விருத்தியைக் கிளப்புதலாகிய பக்தி, யோகம், தியான மென்னப்பட்ட ஆத்மானு சந்தான மாகிற நிதித்யாசனத்தையும்; இங்ஙனம் ஹிருதயத்தில் மனம் எனும் மத்தை நட்டு, அரணி, தயிரிவற்றில் அக்கினி வெண்ணெய்களை வெளிப்படுத்துவதுபோலப் பிரமாதமின்றித் தைலதாரைபோல் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்யாச மதன பலத்தாலாவிர்ப்பவிக்கும் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால் பிரயத்தன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் கால மும் ஏகமாய்ப்பிரகாசிக்கும் அப்பிரதிபந்த அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞானானுபவம் ஸித்தியாகும். அதனால் அஞ்ஞான வாசனா ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்ச யங்களும், கர்மங்களும் நாசமடையும். அகண்டானந்த முக்தி சித்தியாம். என்று சாதனத்தோடு சமாதியையும்; இதில் பேத விகற்பங்க ளணுவுமில்லை யென்பதையும்; இதனை யடைதலே புருஷார்த்தம், இதனை யடைந்தவனே ஜீவன் முக்தன், பரோக்ஷஞானியன்று என்று ஜீவன் முக் தன் லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய நிவிருத்தி, இந்நிலை யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது யதேச்சாசரணம், அவனடையும் விதேக கைவல்யம், புனரா விருத்தியின்மை என்னு மிவற்றால் இருவித முக்தியான சாக்ஷாத்காரத்தையும்; இவைகளை யனுசரித்த அநேக விஷ யங்களையும் குரு சிஷ்ய சம்வாதமாய், விஸ்தாரமாகக் கூறி யிருக்கின்றனர். ஆனந்தானுபவ மடைவித்தற்கு இதனைப்

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு துர்லபம். அதில் புருஷனுய்ப் பிறத்தலும், அதிலும் பிரா்ஹ்மணனுதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானுதலும், அதனில், ஆத்மா னுத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அதனிலும் ஸ்வானுபவ க்ஞான மடைதலும் மிக வருமை. அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மாகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷமானது அனந்தகோடி ஜன்மாந்தரங்களில் செய்த சுகிர்தங்களாலன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றையும் கிரமமாயடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரணமாய் அருமையான மனுஷ்யத்வம், மூமுக்ஷுத்வம், மஹாத்மாக்களின் சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின் மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம் பெற்று சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புருஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்தால் தன் மயமான சாசுவத மோக்ஷத்தை யடைதற்கு எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை) செய்தவனுவான். தன்னிதத்தை நாடாத அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்றனன்.

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணினுலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபாசித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்மைக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்பங்களாயினும் முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினுல் (தனத்தால் செய்யப்படும் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும் சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணமன்று என்று நன்குய்க்கூறி யிருத்த

லால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன் பாகிய விஷய சுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து மகாத்மாவாய் சாந்தராயுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அவருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்ததம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவ ஞானநிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தானே மோக்ஷமாகின்ற கரையின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும். ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணாத் திரயத்தை நீக்கி, கர்மங்க ளனைத்தையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும். கர்மங்கள் சித்த சுத்திக்காக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று. வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர்மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனுக்கு அப்பிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயத்தையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இது ரஜ்ஜுதான்' என்னும் ரஜ்ஜுஞானம் எங்ஙனம்: அறிந்த ஆப்தன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ மற்ற எதனாலும் வரவில்லையோ, அங்ஙனமே குரு உபதேசத்தாலும் வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமே யன்றி ஸ்நான, தான, பிராணாயாமாதிகளால் ஒருக்காலும் அவ்வஸ்துவை யுணர்தல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறிய வேண்டிய முமுக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்மவித்தாய், கிருபா சாகரராயுள்ள உத்தம குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்யவேண்டும். முக்கியமாய் விசாரத்தாலேயே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், ஈசுவரானுக்கிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமாகும்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்
ளக்கூடிய சாமார்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறியுள்ள
லக்ஷணங்கள் யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம
விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேகியாய், விரக்
தனாய், சமதமாதி சத்குண சகிதனாய் தீவிர முமுக்ஷுவா
யுள்ள சாதன யுக்த அவ்வதிகாரிக்கே பிரஹ்மவிசாரம்
செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும். சாதனங்கள்: (1) நித்
தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த
பலபோக விராகம், (3) சமாதிஷட்க சம்பத்தி, (4) முமு
க்ஷுத்வம் என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றன. அவ்வதிகாரிக் கிவையிருந்தாலே பிரஹ்ம
நிஷ்டை கிடைக்குமன்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள்:
(1) பிரஹ்மமே சத்தியம்; ஜகத்துமித்யை யென்னும் நிச்ச
யமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகம். (2) தேகாதி பிரஹ்மா
பரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துக்களின் அநித்
திய துக்க தோஷங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும்,
சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும்
வைராக்கியமே இஹாமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம்.
(3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப்
பார்த்தலால் அவைகளில் விரக்தி யடைந்து மனதைத் தன்
லக்ஷ்யத்தி லிருத்துவது சமம்: உ. விஷயங்களிற் செல்லும்
ஞான, கர்ம இந்திரியங்களைத்திருப்பி அதனதன் கோளக
(ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமம்: ௩. மனது
பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹிய விஷயங்களை நினை
யாது தன் லக்ஷ்யத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர
கர்மங்களை விட்டுவிடல் உபரதி: ச. எவ்வளவு துக்கங்கள்
வரினும் தடைசெய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாம
லும் தைரியத்தா லவைகளை சகித்தல் திதிக்ஷை: ரு. வேதாந்த

சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயம் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்காரத்திற் கேதுவான சிரத்தை: ௫. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தை, பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலேயே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானம். அதன்றி மனம்போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று: இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷட்க சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தேகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுக்ஷுத்வம். அம்முமுக்ஷுத்துவம் மந்தம் மத்திமமா யிருந்தாலும் வைராக்கியத்தாலும் சமதமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுக் காலாந்தரத்தில் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்யத்தோடுங்கூடின முமுக்ஷுத்வம் எவனிடத்தில் தீவிரமா யிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற்கூடிய சமதமாதி சமீபத்திலேயே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமா யிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதி மரு பூமியில் ஜலம்போல ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோக்ஷமடைதற் கேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனங்) களில் பக்தியே மிகவும் சிரேஷ்டம். ஸ்வ (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தின் அனுசந்தானமே பக்தி என்று மகாத்மாக்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்நனை ஆத்ம தத்துவமடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாசிரயித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிருத்திப்பவராய்; பிரக்ஞாவந்தராய், சர்வமுமறிந்தவராய், நிர்மலராய், காமத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அக்கினிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிராந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகரராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பரம

பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன்போடும் நமஸ்கரித்துப் பய பக்தியோடு செய்து வந்த நானாவித சிசுருஷைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷமுற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்;— "ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணை கடாக்ஷமாகிற கப்பலால் கரை யேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க்காற்றால் வற்றி தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னைக் காருண்யாமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கிறேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்டவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக்கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதுக்களுக்கு சூரியனதுஷ்ண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சீதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற்கஞ்சிச் சரணாகதரான எம்போலிகளை நிர்ஹேதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் சுபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தீனனாய்ச் சரணாகதனான என்னையும், இஜ்ஜனன மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னும் காட்டுத்தீச் சுவாலைகளால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சீதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அமிருத தாரையால் சீக்கிரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் கடாக்ஷ வீக்ஷண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய்

ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான்கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்ன தான்கதி? யென்றொன்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சமுசார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.'' சம்சார தாவானலத்துக்காற்றும லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சீதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயந் தந்து தயையினால்றானே தத்துவோபதேசஞ் செய்கின்றார்:—

"வித்வானான சிஷ்யனே! பயப்படாதே. இனியுனக்கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமுசார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஒருபாயமிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனாலிப்பவத்தைக் கடந்தார்களோ அவ்வுபாயத்தால் நீயும் எவராலுங் கடத்தற்கரிய விப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாய். வேதாந்தார்த்த விசாரத்தால் உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண்டாம். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாகும். 'முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை பக்தி தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது' வென்று சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா

னாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினியானது அஞ்ஞான காரியமான சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூலமாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்" என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமீ! பந்தமாவது ஏது? எப்படி வந்தது? இருப்ப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆத்மானாத்ம விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்தரங் கேட்டு யான் கிருதார்த்தனாகும்பொருட்டுக் கிருபையா லிப்பிரசினைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக.' என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

"சிஷ்யனே! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற் காசை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கிருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பவித்திரமாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்திராதி பந்துக்களுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலைபாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நிவிருத்திக்க அன்னியரிருக்கின்றனர். ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புசித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ மற்றவரால் கூடாதோ, தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே மருந்துண்டு பத்தியமிருந்து போக்க வேண்டுமன்றி மற்றோ ரனுஷ்டிக்குங் கர்மங்களால் நீங்காதோ அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத்தைத் தன் முயற்சியால் நீக்க வேண்டுமன்றி, அனேக கோடி கல்பங்களாயினும் அவித்யா காம கர்மாதி ரூபமான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்தியமாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்தமின்றிய) ஞானநேத்திரத்தால் பிரஹ்மத்தை யறியலா மல்லாமல் மற்

ரொரு பண்டிதனாலு மறியக்கூடாது. சந்திரனை சுத்தமான தன் நேத்திரத்தாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஞானத்தாலன்றி சாங்கியம், யோகம், கர்மம், வித்வத்வம் முதலெதனாலும் மோக்ஷம் கிடைக்காது. வீணையினது ரூப சௌந்தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாத்திர முண்டாக்குகிறதன்றி சாம்ராஜ்யாதிபத்யந்தருவ தில்லையோ அப்படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதுர்யமான வசனம், சாஸ்திர வியாக்யான சாமர்த்தியம் முதலிய வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வத்வம் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோக்ஷத்தைக்கொடாது. பரதத்துவத்தையறியாவிட்டால் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலம். பரதத்வத்தை யறிந்த பின்னர் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமே. ஆதலால், மனமயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜால மகாரண்யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்மதத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞான சஞ்சீவியையன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்திரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்னபிரயோசனம். ஔஷத முட்கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்வதால் தன் ரோகம் போகாதது போல, அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என வாக்கால் கூறுவதால் தன்பந்தம் நீங்காது. சத்துருக்களை நாசஞ் செய்யாமலும், அகில பூமண்டல சாம்ராஜ்யத்தை யடையாமலும் 'நான் ராஜா' என்று சொல்வதால் எப்படி அரசனாகமாட்டானோ, அப்படியே அனாத்ம திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் ஆத்ம தத்

வத்தை யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் வாக்கு மாத்திரத்தால் பிரஹ்ம மாத்ரமாயிருக்கும் முக்தியடைய மாட்டான். எங்ஙனம் பூமியிலுள்ள புதையலானது அறிந்த ஆப்தனுல், கேட்டு, பூமியை வெட்டி, அதன்மேல் மூடியுள்ள கல்லை நீக்கி வெளியே எடுத்தலாலடையப்படுமோ சொன் மாத்ரத்தா லடையப்படாதோ, அங்ஙனமே பிரஹ்மத்தை யறிந்த குருவினிடத்தில் சொரூப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மனனம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதாலுண்டாகும் அபரோக்ஷ அனுபவ ஞானத்தா லடையலாகுமல்லாமல் மாயையால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்திகளா லடையக் கூடாது. ஆகையால் விவேகி யானோர் ஸர்வப் பிரயத்தனத்தாலும் பவ பந்தம் நீங்கி மோக்ஷமடைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலிற் போலத் தாங்களே முயற்சிசெய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய், சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சம்மதமாய், சூத்திர சமானமாய், சூக்ஷ்மார்த்தமுள்ளதாய், மோக்ஷத்தை யபேக்ஷிப்பவனாலறியக்கூடியதா யிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேள். அதனால் உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோக்ஷ மடைதற்கு அநித்திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய மடைதல் முந்தின ஹேது. பின்னர் சமம், தமம், திதிக்ஷை, ஸர்வ கர்ம ப்ரித்தியாகம் (உபரதி), எனுமிவை கிரமமாக ஏது. அதன்பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னரதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ்செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும் ஏது. அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால்

பெறப்பட்ட அபரோக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாத்கார ஞான பலத்தால் விவேகி இவ்விடத்திலேயே மோக்ஷானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோக்ஷ சாதனக் கிரமம். நீ யறிய வேண்டிய ஆத்மானாத்ம விவேகத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு மனதில் தரித்துக் கொள். இரண்டில் முன்னம் அனாத்மாவைக் கேள்.

மஜ்ஜை (மூளை), அஸ்தி, மேதஸ்(கொழுப்பு), மாம்சம், ரக்தம், சர்மம், சுக்கிலம், என்னும் சப்த தாதுக்களூற்று, பாதம், தொடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, சிரசு முதலிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான் எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமாயிருக்கு மிதுவே ஸ்தூலதேகமென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகம் ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அப்பு, பிருதிவி என்னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன் மாத்திரைகள்) தத்தம் அம்சங்களில் அன்யோன்யம் கலந்து பஞ்சீகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களாந்தா லானது. அவ்வைந்து தன்மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களாயிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு சுக சாதனம் போலத் தோன்றும். அஞ்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப்படுகின்றாரோ உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும் தூதனாலிழுக்கப்பட்டவராய், அக்கர்மானு சாரமாக மேலும்கீழும் போக்கு வரத் துடையவராய் மிகவுமலைந்து துக்கிப்பர். இச்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களில், சப்தத்தால் மானும், ஸ்பரிசத்தால் யானையும், ரூபத்தால் பதங்கமும், ரசத்தால் மீனும், கந்தத்தால் வண்டும் ஒவ்வொன்றி லாசை வைத்தே உயிர் துறக்குமாயின் இவ்வைந்திலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்ய

னது கதி என்னவாகும்? விஷயமானது தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கருநாக) விஷத்தினுங் கொடியது எனெனின், விஷமானது உட்கொண்டவனை மாத்திரங் கொல்லும். விஷயமோ கண்ணுற் கண்டவனையும், நினைத்தவனையுங் கூட நசிக்கச் செய்கின்றது. எவனொருவன் நீக்கற்கரிய விஷயாசை யென்னும் மகாபாசத்தை திடவிராகத்தா லறுத்து அதினின்றும் விடுபடுகிறானோ அவனே மோக்ஷ மடைவனன்றி, அன்னியன் ஷட் சாஸ்திர பண்டிதனாயினும் முக்தி பெறமாட்டான். திட வைராக்கியமின்றிப் பவசாகரத்தைக் கடந்து மோக்ஷதீரஞ் சார யத்தனிக்கும் முமுக்ஷுவின் கழுத்தை ஆசையாகின்ற முதலையானது பிடித்து அதிவேகமாயிழுத்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச் சமுசார சமுத்திர மத்தியி லமிழ்த்தி விடுமாதலால், எந்த முமுக்ஷு விஷயாசை யென்னும் முதலையை திடவிராக மென்னும் வாளினால் கொல்வனோ அவனே பவக்கடலின் முக்தி தீரத்தைத் தடையாதுமின்றி யடைவன். நல்ல புத்தியில்லாதவனாய் மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்கத்தில் பிரவேசிப்பவன்; மேன்மேலும் துக்க மனுபவித்துக் கெட்டேபோவன். சுபுத்தியுள்ளவன் தன் யுக்தியால் குருபதேசமார்க்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன். இது சத்தியம். ஆதலின் உனக்கு மோக்ஷமுற விருப்பமிருக்கும்பக்ஷத்தில் விஷயங்களை விஷம்போலதிதூரத்தில் தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜுமார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய ஸத்குணங்களை அமிருதம்போலெப்போதுங் கைக்கொண்டு தேகாபிமானத்தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு அவித்தையால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வகாலமும் எத்தனஞ் செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட்கிரையாய்)

இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமானித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ அவன ஆத்மஹந்தா ஆகிறான். சரீரபோஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ அவன் முதலையைக் கட்டை யெனப்பிடித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவனாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முமுக்ஷுவுக்குப் பெரியமிருத்யு வாகும். எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ அவனே மோக்ஷபதம் பெறுவானாதலால் எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ்விஷ்ணுவின் பரமபத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ, தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அம்மோகத்தை ஜயித்து நீயுமந்த மோக்ஷபதம் பெறுக. தோல், மாமிசம், நரம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங் கூடியதாய், மூத்திர புரீஷ (மல) ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத்தேகம் மிகவும் நிந்திக்கதக்கது. பூர்வ ஜன்மாந்தர கர்மானுசாரமாய், பஞ்சீகிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களாலுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரகஸ்தனுக்கு கிரகம்போல விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந்தனுபவிக்க ஓர் போகாலயமாம். இதனவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை சந்தன ஸ்திரீயாதி நானா விசித்திரரூப ஸ்தூல போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகியேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடியனுபவிக்குங் காலம் ஜாக்ரம் எனப்படுதலால் இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியது இதனாசிரயத்தாலேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ப சமுசாரமனைத்தும் வந்ததென்றறி. உத்பவம், பெருத்தல், ஜரை, மரணமாதியித்தேகத்தின் தர்மங்கள். சைசவம், கௌமாரம், யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங்கள். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாம். மரணம், அவமானாதி யிதன் விசே

ஷங்களாகும். இஸ்தூலமே மோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத (இருப்பிட) மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சப்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாம். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாம். அந்தக்கரணம்ஒன்றே ஸங்கல்ப விகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானுசந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணம் ஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானா ரூபமாவது போலப் பிராணன் ஒன்றே தன் விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதிபூத பஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், பிராணாதிவாயு பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அவித்தை, காமம், கர்மம் இவ்வெட்டையும் புரியஷ்டகம் என்றும் சூக்ஷ்மதேகமென்றும் கூறுவர். அபஞ்சீகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலானதாய், வாசனையோடுங்கூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானத்தாலுண்டான அநாதியுபாதியாம். இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னம். இவ்வவஸ்தையில் மனமானது நானாவித ஜாக்கிரத் வாசனையால் தானே கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதியாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைகட்கெல்லாம்

சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கும். வாச்சி முதலியன தச்சனது தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞான ரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிந்த லிங்கதேகம் கரணமாம். அக்கரணமும் ஆத்மஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே ஸர்வ கர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குணதோஷவசத்தாலுண்டாகும் அந்த, மந்த, படுத்துவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அங்ஙனமே பதிர, மூகத்வங்கள் (செவிட்டு, ஊமைத்தன்மைகள்) முதலியன நேத்ர சுரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களேயன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தர்மங்களாகா. உச்வாச, நிசுவாசங்கள் (மேல் கீழ் போக்கு வரத்தாயுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்களாம். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்மம். அந்தக் கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரியங்களில் பொருந்திதிடமாக நான் என்றபிமானிக்கும். அதுவே அகங்காரமாம். அவ்வகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய் சத்வாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயத்தையு மனுபவித்து, அனுகூல விஷயங்களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். ஆதலால் சுகதுக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவினதன்று. விஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த் தோன்றுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம் பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபம். அதற்கு துக்கம் ஒருசிறிதுமில்லை. இந்நிர்விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில், சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்கள்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்களுற்றதாய், திரிகுணத்மிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்திமான்களால் தன் காரியங்கொண் டனுமானிக்கப்பட்டதாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாக்குவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவப்பிரகாரமு மல்லாமல் அநிர்வசனீய (இன்னதென் றுணரக்கூடாத) சொரூபமாய், அநாதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப்பிராந்தி நசிப்பதுபோல சுத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமாயுள்ள ஓர் பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவருமறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தால் பிரஸித்தமான அச்சக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) கிரியாரூபியான ரஜோகுண சக்தியானது விக்ஷேப சக்தியெனப்பட்டு சர்வப் பிரவிருத்திகட்கு மேதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதிகளான மனோ விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷை, மச்சரம் முதலான மனவிகாரங்களிதன் தர்மங்கள். இவ்விக்ஷேப சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவிருத்தி யுண்டாக்குந்தோஷத்தால் பந்தனது. (3) தமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நியதாவா (வேறு)ப் விளங்குகின்றது. விக்ஷேப சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இதுவே புருஷனது சம்சாரத்திற் காதி காரணம். இவ்வாவரண சக்தியா லாவிருதனை (மூடப்பட்ட) வன், பிராக்ஞனாயினும் பண்டிதனாயினும், சதுரனாயினும், சூக்ஷ்மார்த்த மறிந்தவனாயினும், ஸர்வவல்லபனாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்

துவத்தை நன்ருய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப்பாலதனை யறியாதவனுய், அஞ்ஞானப் பிராந்தியாலாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்ருன். மகா சாமர்த்திய முள்ளதாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமோகுண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (எதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியா திருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாருகவறிதல்) என்னு மிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விக்ஷேப சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத்துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்), மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்கள். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாதவனுய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமா யிருக்கிருன். இனி (L) சத்துவ குணமானது ஜலம்போ லதிக பரிசுத்தமாயினும் ரஜஸ், தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆத்மா, இதில் பிரதிபிம்பித்து ஜகமனைத்தும் சூரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும். அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம நியமாதி, சிரத்தை, பக்தி, முமுக்ஷுத்வம், தெய்வ சம்பத்தி, அசத்துக்களினீக்கம், இவை புருஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜஸ், தம ஸதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்கள். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிகுந்த தெளிவினுல், ஸ்வாத்மானுபூதி, பரம சாந்தி, நித்யதிருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை யிவை விசத்தியாம். திரிகுணங்களோடுங்கூடின இந்த அவ்வியக்த சக்தியே ஆத்மாவின் காரணதேகம். சர்வ இந்திரிய, மனவிருத்திகள் லீனமான சுழுப்தியே இத னவஸ்தை. இவ்

வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினேம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்காரமாதி விகாரமனைத்தும், விஷய சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மற்றும் அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே அனாத்மா. மாயை, அதன் காரியமான மஹாதத்துவம் முதல் தேக முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல்ஜலம் போல அசத்தாகும் என நீ யறி.

சிஷ்யனே! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுயமாய்த் தோற்று மனுபவத்தால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப்பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்கிர, சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மா. எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ, எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ, எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்கவில்லையோ, யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச்சகலமும் விளங்குகின்றனவோ, எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்

களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ, நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமா யறியப்படுகின்றனவோ, எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற்றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ அந்த அந்தராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாக்ஷி (ஞான) மாத்திரமாயிருக்கிறது. இத்தேகத்தின் கண், ஹிருதய குகையில் அவ்வியாகிருத(சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணாதிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயப்பிண்டத்தில் அக்கினிபோ லவைகளில் அனுஸ்யூதமா யிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறதுமில்லை. ஒரு விகாரமடைகிறதுமில்லை இவ்வாத்மா ஜனியாது, மரியாது, பெருக்காது, இளைக்காது, வேறு விகாரங்களு முறாது. கடம் நசிக்கினும் நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம் மரிக்கினும் மரண முறாத நித்திய ஸ்வரூபம். பிரகிருதி (காரண மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்)கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சத்து, அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பித்து நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திக்கு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப்பரமாத்மாவை ஏகாக்கிர சித்தத்தால், 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமாயறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாத்மாவையுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்தவதனால் ஜனன மரணத் தரங்கம்

களுள்ள அபாரசம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமா யிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான்) எனும் புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தம். இப்பந்தம் புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்தது. இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்மபுத்தி செய்து கோசகாரப்புழு (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்து நசிப்பதுபோல சப்தாதி விஷயங்களா லிதனைப் போஷித்து நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப்பட்டவர்க்கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்திபோல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமயமான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனானவன் தன் சொரூபஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலையால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அம்மோகத்தால் தானல்லாத சரீரத்தைத் தானாக எண்ணிக் காமக் குரோதாதிகளுடன்கூடி புத்தி கெட்டு அப்புத்தியி னவஸ்தைகளனைத்தையும் தன்னதாக அபிமானித்து அதனால் விஷய விஷம் நிரம்பிய அபார சம்சார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும் எழுந்தும் ஓர்கதியின்றி பிரமிக்கும்படி ரஜோகுண விக்ஷேப சக்தி மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்டான மேகபங்திகள் அச்சூரியனை மறைத்துப்படர்ந்து விருத்தியாதல் போல, ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்

டான அகங்கார பந்தமும் அவ்வாத்மாவை மறைத்துத் தானும் விருத்தியாகின்றது. மழைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்டதினத்தில் பனியும் குளிர்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத் துக்கந்தருவதுபோல, தமோ குண ஆவரணசக்தி ஆத்மாவை மறைக்கும்போது ரஜோ குண விக்ஷேபசக்தி அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால்தானல்லாத தேகத்தைத் தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித துக்கங்களால் மிகவுந் துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புருஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச் சம்சாரவிருக்ஷத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பீஜம்; தேகாத்மபுத்தியே அங்குரம்; ராகமே தளிர்; கர்மமே ஜலம்; தேகமே அடிக்கட்டை; உயிர்களே சாகைகள்; இந்திரியங்களே யவற்றின் நுனிகள்; விஷயங்களே புஷ்பங்கள்; நானாகர்மத்தாலுண்டான நானாவித துக்கமே பழம்; அம்மரத்திலுள்ள ஜீவனே இதனை பக்ஷிக்கும் பக்ஷியுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஜராதுக்காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்குவதாயுள்ள இந்த அனாத்ம சம்சார பந்தம் உற்பத்தியின்றிய அனாதியே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமதனால் உண்டாகு மந்தக்கரணசுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும்தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷஞான மென்னும் வாளினால் சமூலம் நாசத்தையடையும். அதன்றிமற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்களாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்கியமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்னமயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் படலத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல சுத்தமாய்த் தோற்

றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள்ளுப்போது பரிசுத்தமாய், தாக தாபங்களை நீக்கிப் புருஷனுக்குப் பரம சௌக்கிய முண்டாக்கும் அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்சகோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித்துத்தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷீகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திரிசியவர்க்கங்கட்கு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமா)ய், பரிசுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலாபித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ அவனே முக்தனாம். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின்பொருட்டு ஆத்மானாத்ம விவேசனமே செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றனன். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்சகோசங்களுள்:—

அன்னத்தா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிந்த ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல் திருசியமாய், ஜடமாய், நானு

வாய், நியம்யமாய் (ஏவப்படத்தக்கதாய்) இருக்கும் தேகமானது, சுபாவத்திலேயே இதற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச்சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவித்திருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆத்மா வாதல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மாவாகமாட்டாது. ஜடனாயுள்ள மூடன் துவக்கு, மாம்ச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என்றெண்ணுவன். விசாரசீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மா இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன்மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே தன்னை யெப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயாசரீரம், பிரதிபிம்பதேகம், மனோராஜ்யவுடல், சொப்பனவுடம்பு இவைகளில் ஆத்மபுத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இத்தூல தேகத்திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்நத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்திவைத்தால் மனதை நாசஞ்செய்து, பரம சாந்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப்பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்று யறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ அது பரியந்தமவனுக்கு மோக்ஷம் என்னும் வார்த்தையுங் கூடியில்லை.

கர்மேந்திரியங்களோந்துடன் பிராணன் சேர்ந்து பிராணமய கோசம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியைகளில் பிரவிருத்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அதனைப்போலவே யுள்வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிராணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களோந்துடன் கூடின மனமே மனோமய கோசம். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நாமாதி நானாவிருத்திபேதத்தோடுங் கூடி மகா பலமுள்ளதாய், முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தில் பூர்ணமாய் அதனை முற்றும் பாவியிருக்கும். பஞ்சேந்திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாக்(ஹோமம் செய்வோர்)களால், சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டு மிகவும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினி இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாந் தஹிக்கின்றது (தாபமுண்டாக்குகிறது). மனத்தையன்றி வேறு அவித்தையில்லை. அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தை. அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கிலனைத்தும் நாசமுறுகின்றது. முன்யாதொரு வஸ்துவுமின்றிய ஸ்வப்நாவஸ்தையில் மனமே தன்சாமர்த்தியத்தால் போக்தா முதலாய்த்தோற்றப்பட்ட ஸ்வப்ன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்க் காணப்பட்ட இவையாவும் அம்மனோவிலாசமே. சுழுப்தியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோற்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாதலால், புருஷனுக் கிச்சம்சாரபந்தம் மனக்கல்பிதமன்றி யுண்மையில்

பவபந்தமில்லை வாயு தானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப்பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் கயிற்றால் பசுவைக்கட்டிப் பின்னவிழ்த்து விடுதல்போலும்,மனந்தானே முக்குணங்களில் ரஜஸ், தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு)ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜஸ், தமவின்றியசுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போ லகற்றும் விராகத்தாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோக்ஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால் புத்திமானான முமுக்ஷு அவ்விவேக வைராக்கிய மிரண்டையும் முன்னம் திடமா யடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகாரண்யப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களாயுள்ள முமுக்ஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல,சூக்ஷ்ம விஷயங்களனைத்தையும், சரீர, வர்ண ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும், குணம், கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வற்ப மனம் அசங்கசித்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்களால்பந்திப்பித்து,தன்னாற்செய்யப்பட்ட கர்மபலபோகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸ குண தோஷங்களுடன் கூடின அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனனமாதி துக்கங்கொடுக்கும் மூலகாரணம். வாயுவால் மேக மண்டலம் சுழல்வதுபோல மனதால் இந்த ஜக மனைத்தும் பிரமைகொண்டு சுற்றுகின்றதல்லவா ! இதனாலேயே தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித்தை

யென்பர். ஆகையால் முமுக்ஷுவானவன் தன் பிரயத்தனத்தால் இம்மனதைச் சோதிக்கவேண்டும். இது சோதனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாகும்போது மோக்ஷமானது கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கிச் சர்வகருமங்களையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணாதி நிஷ்டனாயுள்ளவனே மனத்தின் சஞ்சல சுபாவத்தை நிவிருத்திப்பன். ஆதியந்தமுள்ளதாய், பரிணாமியாய், துக்காத்மகமாய், திருசிய விஷயமாயிருத்தலின் இம்மனோமயகோசமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஞானேந்திரியங்களுடன் கூடின புத்தியே விஞ்ஞானமயகோசம். இது புருஷனுக்கு சம்சாரகாரணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்பிரதி பிம்பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்கார சுபாவனான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடுகூடிய கர்த்தாவாய், ஞானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதா தேகேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னதென்றும் மிகவும் அபிமானித்துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோகங்களிற் போவதும் வருவதுமாயலைந்து திரிந்து, நானாவிசித்திரயோனிகளிற்கூடி, ஜாக்ர ஸ்வப்னாதி யவஸ்தைகளுற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கர்மபல போகங்களை புஜிக்கின்றது. இவ்விக்ஞான மயாதி கோசங்கட்குள் ஹிருதயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயஞ் ஜோதியாய் ஸ்புரித்து (விளங்கி)க்கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, சுபாவமாகவே ஏக, சத்திய, சர்வாத்மக, பரிபூர்ண, நிர்விகார, பரமாத்மாவா யிருந்தும், தன் சந்நிதான சாமீப்ய விசேஷத்தால் மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதியா யிருக்கும்

இவ்விஞ்ஞான மயகோச புத்தியின் அத்தியாச தாதாத்மியத் தால் (பொய்க்கூட்டுறவால்) மித்யா பரிச்சேதமடைந்து 'அக்கோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேருகக் குடத் தைக் காண்பதுபோலத் தன்னைத் தனக்கன்யமாகவும், கர்த்தா, போக்தா வாதியாக அயவிகார முற்ற நிர்விகார அக்கினிபோல அவ்வுபாதியின் தர்மங்களைத் தானடைந்த தாகவும் மதித்து பிரமையினல் சம்சாரத்தையடைகின் றது."

என்றுரைத்த குருவை நோக்கி, "குருமூர்த்தி! பரமாத் மாவுக்குப் பிராந்தியாலேனும், மற்ற எதனுலேனும், அனுதி ஜீவ பாவம் தோன்றிற்றெனின் அவ்வனுதி யுபாதிக்கு அந் தமு மில்லையாமே. இன்றெனின் ஜீவயாவமும் நித்தியமாய், சம்சார பந்தமும் நீங்காதே. அங்ஙனமாயி னிதன் மோக்ஷ முற லெங்ஙனம்? இதனை யருள் செய்யவேண்டும்." எனக் கேட்ட சிஷ்யனைப் பார்த்து, "வித்வானுன சிஷ்யா! நன் ருய்க் கேட்டனை. யான் கூறு முத்தரத்தை சாவதான மாய்க் கேள். பிராந்தி மோகத்தால் கல்பிதமான வஸ்துக் களையெல்லாம் பிரமாணத்தால் நன்ருக விசாரிக்குங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி காலத்தில் தோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத் தில் நாசமுறும் சர்ப்பாதிகள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்று மவை, யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்துவா காது அசத்தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண நிர்விகார, நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூபமாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றி யொரு வஸ்து சம்பந்தமு முருத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத்தால் வந்த புத்தியாகிற அனுதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற்பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவம், அனுதியே யாயினும், வஸ்து வாகாமை

யின், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால், அழுக்கு ஜலத்தி னழுக்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாவினின்றும் அனாதியவித்தை, அதன் காரியமான அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை நேதிசெய்து நீக்கும் போது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மதமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத்தா லப்பிராந்தி நசிக் கவே அனாதி பிராகபாவம் அந்த முறல் போலும், ஜாக்கிரத் தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் போலவும், சமூல மாக (அனாதி யவித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை யடையும். ஆத்மானாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்றவையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோக்ஷ முண்டாகாததால் நீயும் விவேகித்து அகங்காராதி யசத்துக்களை யகற்று. இந்த விக்ஞானமயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிச்சின்னமாய், திருசியமாய், விய பிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் சிரேஷ் டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அநித்தியம் நித்திய மாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதிபிம்பத்துடன் கூடின அவித் யா விருத்தியே ஆனந்தமயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்பனங் களி லிஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப, அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமாயனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா யனு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள இவ்வானந்தமயகோசத்தின் பூர்ணானுபவத்தையே ஸாதுக் களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய்

விகாரசங்காதங்களி னுட்பட்டதாயிருத்தலின் இவ்வானந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச கோசங்களையும் ஆத்மாவன்றென நீக்குங்கால் அவ்வபவாதத்தின் முடிவில், இவற்றின் விலக்ஷணமாய், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாய், சுயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நித்ய போதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது அதன் தர்மமு முறாது அதனையறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்சகோசங்களுமாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றையறிந்துக் கொண்டு ஏகமாய் மிஞ்சித்தோன்றும் இவ்வாத்மாவையே 'அஹம்' என அறியவேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்யன்,

"குருவே! இப்பஞ்ச கோசங்களும் சுத்தமித்தையெனவே யூகத்தால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சுத்த சூன்யத்தை யன்றி 'நான்'என் றொன்றுங் காணேமே. ஆதலால் 'அஹம்' என்றறியத்தக்க ஆத்மவஸ்து வேறேதிருக்கின்றது?" என்று வினவக் குருவானவர்,"வித்வானான சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்தனானதலா லுண்மை சொன்னாய். 'எது எதனை 'இது' என அறிகின்றதோ அது அதற்கு சாக்ஷி: அறியாதது சாக்ஷியன்று.' என்னும் நியாயத்தால் அஸ்திரமாய், நானாரூபவிகாரத்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்களின் பாவத்தை(இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவரூபமான சூன்யத்தையும், இவற்றின் மேல் ஞான சொரூபமா யிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேல் தன்னையறிவதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜஸால் தானானேயறிவதால் தனக்கும் சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர,ஸ்வப்ந, சுழுப்திகளில் ஏகமாய், பிரத்தியகாத்மாவாய், ஹிருதயத்தில், 'அஹம்,அஹம்'என்று ஸதா தானாகவே ஜ்வலித்துக்

கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞானானந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால்'அஹம்'(நான்) என்றறிவாயாக. மூடன் கட ஜலத்தில் தோன்றும் சூரியப் பிரதிபிம்பத்தை சூரிய னென்பன். விவேகி, கடம், ஜலம், பிரதிபிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்மூன் றையும்பிரகாசிப்பித்து சுயம்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்ளபடியறிவான் அதுபோல அஞ்ஞனுயுள்ள மூடன்பிராந்தியால்தேகத்தின்கண் புத்தியுபாதியில் தோற் றும் ஆத்மப்பிரதிபிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் றெண் ணுவன். விவேக ஞானமுள்ள வித்வான் தேகம், புத்தி, சிதாபாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயாகாசத்தில் ஏகமாய், இவையாவு மறிந்துக்கொண்டு நித்தியமாய் சர்வத்திலும் நிறைந்து அச்சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய், வியாபகமாய்,ஸத்,அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள், வெளி யின்றிச் சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை நன்ருய் விசா ரித் தறிந்து, அதனல் நிர்மலனுய், ஜனன, மரணுதிகளற்று, ஒன்ருலும் பயமின்றி,துக்கரகிதனுய், நிச்சலானந்தகனசொ ரூபமாகிருன். ஸத்ய, ஞான, அனந்த, ஆனந்த, ஏகரஸ, நித்ய, நிரந்தர, ஸ்வதசித்த,சுத்த, பிரத்தியக்கபின்ன பிரஹ் மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனுபவமா யறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சம்சார மடைதலின்றி அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமே யாவதால் 'பிரஹ்மாஹம்' என்னும் பிரஹ்மாத் மைக்கிய ஞானமே ஸம்சார பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கியகாரணம். இந்தப் பிரஹ்மாத்ம ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால்,நீயும்'அஹம் பிரஹ்மம்,பிரஹ்மாஹம்,பிரஹ்மை வாஹம்' என் றுன்னை யனுபவமா யெப்போது மறி.

இந்தப் பிரஹ்மம், தன்னில் வேறு வஸ்துவின்மையின் பரமாத்வைதமாம். மிருத்காரியமான கும்பத்திற்கு மண்ணுருவத்தையன்றி வேறு ரூபமின்மையின், மண்ணையன்றி யன்யமாய் கடத்தைக்காட்ட எவனும் சமர்த்தனாகாமையால், யோகத்தால் கற்பிதமாய் நாம மாத்திரமா யிருக்கும் அசத்திய கும்பம் சத்தியமண் மாத்திரமா யதற் கற்பமும் பின்னமின்றி யிருத்தல் போலவும், அதிஷ்டானத்தில் கற்பிதமாயன்யம் போற் றோற்றும் யாவும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானமே யாரோபமெனத் தோன்றலால், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம் போலுண்மையிலின்றி சுத்தப் பொய்யாக தோற்றுமவை, ஆரோப ரஜதம் தன்னதிஷ்டான சுக்திக் கன்யமின்றி யச்சுக்தியே யாதல்போ லவ்வதிஷ்டானத்திற் கன்யமின்றி யதிஷ்டானமே யாதல்போலவும், பிராந்தனாயுள்ள மூடனுக்கு அஞ்ஞானப் பிரமையால் நானாரூபமுள்ள இச்சர்வ ஜகமாய் எது வெது திருசியமாய் சத்தியம்போற் றோற்றுகின்றதோ சாதுவே! யதார்த்த ஞானதசையில் பிரஹ்ம காரியமாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்தில் கற்பிதமாயன்யமாய் சத்யம் போற் றோற்று மச்சர்வமும், பிராந்தியால் அதிஷ்டானப் பிரஹ்மமே யாரோப ஜகமெனத்தோற்றலால், நாம மாத்ரமாய் அற்பமு மோர் பொருளாயிராது சுத்தமித்தையாய், அவ்வதிஷ்டானப் பிரஹ்மத்திற் கன்யமாகாது உதயாஸ்தமன ரஹித அச்சச்சிதானந்தப் பிரஹ்ம மாத்ரமாகவே யிருக்கின்றது. அன்றியும், பிரஹ்மத்திற் கன்யமாய் ஜகம் சத்தியமா யிருக்கிறதெனின், பிரஹ்மத்தின் பரிபூர்ணத்துவத்திற் கானியும், 'இப்பிரபஞ்ச மனைத்தும் பிரஹ்மமே' என்றுாமாய் அதர்வண சுருதியில்கூறும் வேதத்திற்கு அப்பிரமாணத்வஸித்தியும், 'சர்வபூதங்களு மென்னிலில்லை எகனும் யானுமவற்றிலில்லை' என்றுரைத்த சர்வஞ்ஞன ஈசுவரனுக்கு

அசத்திய வாதித்வமும் வரும். இம்மூன்று தோஷங்களும் ஸாதுக்களாயுள்ள மகான்களுக்கு சம்மத மாகாது. அதுவு மன்றி சுழுப்தியிலும் ஜகம் சிறிதும் தோன்றாது, முற்கூறிய படி விசாரிக்கில் சொப்பன ஜகம்போல வெறும்பொய்யாய்ப் போதலின், அங்ஙனம் கூறும் மோகமுறாத அம்மூடர் வசனம் தூங்குவோனது பிதற்றல்போலசத்தியமாம். அதனால் பிரஹ்மமே எங்கும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. அத்விதீயமாய், அரூப, அக்கிரிய, அவ்யக்த, அவ்விய்ய, அப்பிரமேய, ஆதியந்தரஹித, சத்திய, சாந்த, பரிசுத்த, ஆனந்தரஸ சொரூபமாய், மாயையால் செய்யப்பட்ட சர்வபேதங்களுமின்றி நித்ய, நிரந்தர, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிர்நாம, நிர்விகற்ப, சுயஞ்ஜோதியாய், ஞாதிருஞானஞேய மென்னுந் திரிபுடி சூன்ய, கேவல, அகண்ட, சின்மாத்ரமாய் சதா பிரகாசிக்கு மிந்த பரப்பிரஹ்ம தத்துவத்தை ஞானிக ளறிகின்றார்கள்.

சிஷ்யனே! பற்றவும், விடவுங் கூடாததாய், மனவாக்குகட் ககோசரமாய், அப்பிரமேயமாய், ஆதி யந்தமற்ற அப்பரிபூர்ணப் பிரஹ்மமே, நாமும், நீயும், மற்ற ஜீவர்களும். இவ்வாறு சோதிக்கப்பட்டுத், 'தத்', 'துவம்' பதங்களா லறியப்பட்ட பிரஹ்ம ஜீவர்க்கு, 'தத்துவமஸி' மகா வாக்கியமும், இன்னு மனேக மகாவாக்கியங்களும், முறையே ஈசுவரனது மாயையாதியும், ஜீவனது பஞ்சகோசங்களு மென்னப்பட்ட கற்பித அசத்திய காரண காரிய வுபாதிகளால் சூரியனும் மின்மினியும்; ராஜனும் சேவகனும்; சமுத்திரமும் கிணறும்; மேருவும் அணுவும்போன்று விரோத தர்மங்களூற்று ஏகத்துவமுறாத வாச்சியார்த்தத்தால் ஐக்கியங் கூறாமல், லக்ஷணைகளில் இங்கு பயனின்றிய ஜஹதி, அஜகதி (விட்டது விடாதது) களை விட்டு ஜகதஜகதி (விட்டு விடாத) லக்ஷணையால், 'சோயந் தேவதத்த:', என்னும் வாக்கானது

விரோத தர்மங்களை நீக்கி யவனை தேகத்வ மறிவிப்பதுபோல, பிரஹ்மத்தில் கற்பிதத்துவைதத்தை நிஷேதிக்கும் அச் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வுபாதிகளை யிரண்டிடத் தும்'நேதி, நேதி' யென யுக்திகொண்டு நீக்கவே, முறை யே ராஜ்யபார, கேடயாதிகளாகிற ராஜ, சேவகர உபா திகளை யகற்றும்போது, ராஜ, சேகவரில்லாமல் மனுஷ் யத்வத்தா லொன்றுவதுபோல, ஈசுவர ஜீவரின்றி, சின் மாத்ரமாய், அகண்டைகரசமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் சுபாவ ஐக் கியத்தை நன்றாய்க்கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக் கிய வகண்ட பாவத்தை மஹாத்துக்களாயுள்ள ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நீயும் தேகாதி யசத்துக்களை நானன்றென நன்று யபவாதித்து சொதசுத்தமாய், ஆகாசம்போ லதி சூக்ஷ்மமாய் எப்போதும் பிரகாசிக்கும சத்திய ஞானா னந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மமே நாமென்று தெளிவான புத் தியா லுன்னையறி.

மண்ணிலுண்டாய், மண்மயமாகவே யிருக்கும் கடாதி சகலமும் மண் மாத்ரமே யாதல் போல் சத்ரூபப் பிரஹ மத்தி லுண்டாய் பிரஹ்ம மயமாகவே யிருக்கும் இவ்வுல கனைத்தும பிரஹ்ம மாத்ரமாயும், சொப்பனத்தில் நித்திரை யாற் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, ஞாதுரு முதலிய சர்வமும் மித்தையாதல்போல் இந்த ஜாக்கிரத்திலும தன் னஞ்ஞானத்தால கல்பிக்கப்பட்ட டனயமபோற மூன்றும் தேக, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம் சுத்த மித்தை யாயும் இருத்தலால், தன்னி லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்திய மாய், ஆத்மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த, நிர்மல, அத்வைதப்

பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாக, 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமசி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத்திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல), தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரணமென்னும் ஷடூர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணா லறியப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப்பட்டு, மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய், ஸ்தூல புத்தி அறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாசிரயமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஏதுவாய், காரிய நாமரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரணமாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா கார்யம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரமாக்ஷரமாய், பிரமையால் சுவர்ணம்போல நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர்நாம, நிரூப, நிர்க்குண நிர்ப்பேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல நிச்சலமாய், நித்ய, நிஷ்கள, நிரஞ்ஜன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுக்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பராத்பர, பிரத்தியக், அகண்ட, பரிபூர்ண, சத்திய, ஞானகன, அனந்த, ஆனந்த, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவோ சத்தியமாய் 'அது நீயாகிறாய்' (தத்துவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுக்தியோடு சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிச்சலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலம்போல் சம்சயமின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். சேனாசமூக மத்தியில் அரசனைப்போல தேகாதி சங்காதங்கட்குள் ஞானமாத்ரமா யிருக்கும் பிரஹ்ம ரூப ஆத்மாவை விவேசித்தறிந்து அதற் கன்யம்போற் றோன்றுவட்

திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவிலாபித்து அவ் வாத்மாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசாந்தனுவாய்.

புத்தியாகின்ற குகையிலே சத் அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அத்விதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது. எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானோ அவனுக்குப் பின்னர் சரீரகுகையில் பிரவேசமேயில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலும், சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனை அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று சிறிதும் தவிராத தன் பிரயத்நத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை யப்போதே அடக்கிவிடு. வாசனாக்ஷயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனீசுவரர் முக்தி யென்பர். லோக வாசனை, தேகவாசனை, சாஸ்திரவாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உள்ளபடி தோன்றாது. அன்றி 'சம்சார கர்ராக் கிருகத்தி (சிறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவர்க்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்கு' என்றறிஞரு முரைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேகத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனுந்திட நிச்சயத்தால் தேகப்பற்றையும் விடுத்து, மகாதைரியவானாய், சலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சத்துவ, ரஜோகுணங்களால் தமோ குணமும், மிசிர சத்துவத்தால் ரஜசும், சுத்தத்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சத்வத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத்தோடு 'தத்துவமசி, முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப்பிரஹ்மாபேதங் கூறும் சுருதிப் பிர

மாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுபவத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி ஞானத்தை, இத்தேகத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போலிஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிக்ஷையெடுத்தல், ஜல மல விசர்ஜ்ஜன மன்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வார்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள் இவற்றால் சுவாத்தும சிந்தனையை மறத்தலுக்கு சிறிதுமிடங் கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருதயத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும நிஷ்டாபலத்தால், வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தியுண்டாதற்பொருட்டு அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வோர் கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடு. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோற்றும் துர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கட்டையை அரைப்பதால் துர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல, இந்நிரந்தர ஞானப்பியாச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆத்மாவில் லயிக்கு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்ததம் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதனால் ஹிருதயத்துள்ள அனாத்ம பாகிய வாசனைகள் நிச்சேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜாலத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தமின்றி சந்தனகந்தம் போல நிர்மலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும்.

சர்வப் பிரகாரத்தாலும் திருசியமாய்த் தோன்றும் அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிகமாய்க் காணப்படுவதால் சர்வத்தையு மறிதல் கூடாது ஜடமாயிருத்தலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோரத, சொப்பன சுழுப்திகளில் அடிக்கடி யில்லாததாய்க் காணப்படுமவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவதனால் சுருதி சொல்லும்படி ஜன்ம நாசமின்றிய நித்தியமாய், சாக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமாயிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரத்தியக் காத்மா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிசமயபிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளன்போலதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்தூலத்திலும், புத்தி கற்பித இதனபிமானத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்து சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதிபிம்பம்போ லிஜ்ஜகமெல்லாம் சாயா மாத்திரமாய் விளங்குகிறதோ அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் மகாகாசத்தில் கடாகாசத்தைப்போல ஆதமாவைப் பிரவிலாபித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அரூப, அக்கிரிய, அத்வைத, அகண்ட, சச்சிதானந்த சொரூபமான உன் நிஜ ரூபத்தை, யனுபவமா யறிந்து, கூத்தாடி தன் நிஜ ரூபமடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல்போ லிப்பொய் யுடம்பைவிட்டு, இப்பிண்டாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மலபாண்டம்போல் விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அந்நிச்சல அகண்ட பாவத்தால் அகண்ட சுகரூப கேவல பிரஹ்ம மாத்ரமாய் சதாகாலமும் சும்மாயிருந்து கிருத கிருத்தியனாய்ப் பரம சாந்தி யடைக.

புருஷனுக்கு சம்சார காரணமான பிரதி பந்தங்களனேக மிருக்கினும், முதல் விகாரமாக முளைக்கும் அகங்காரமே யவை யனைத்திற்கு மாதி காரணம். அனந்த மகிமையுள்ள அகண்ட, ஏகரச, நிர்விகார, சத்திய ஞானனந்த மூர்த்தியான வுனக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாதாத்மிய வசத்தாலேயே ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சம்சாரம் வந்தடைந்ததன்றி சுபாவமாக சிறிது மில்லாமையாலும், தேகத்தில் விஷ தோஷம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோக்கிய மில்லாததுபோல, அற்பமேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மெவ்வளவும் மோக்ஷமென்னும் பேச்சு மில்லாததாலும், தமசால் மூடப்பட்ட மூடபுத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரியநாநு விகற்பமும் சேடமின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதிபந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக்காத்மதத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச, பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூபதத்துவத்தையடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர்மலமாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன் அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற பூமியில் மகா பலமுள்ள அகங்கார மென்னு மதி பயங்கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு, அதன் குணத்திரயமென்னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவண்ணம் ரக்ஷிக்கப்படுகின்ற பூர்ணனந்தம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானந்த மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சம்மத அனுபவ ஞான மென்னும் பெரிய வாளினால் அதன் கோரமான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப்பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க சமர்த்தனுதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய் ஆத்மப் பிரதிபிம்ப முற்று அதனால் சத்துப்

போல் தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆத்ம புத்திவிட்டு அவ்வ கங்காராதிகளிற் சென்ற விருத்தியினை யந்தர் முகமாகத் திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிலடைத்த முள்போலு னக்குத் தீங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்கா ரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமார்த்த சொரூப மடைந்ததால் இதர ஆசையை விட்டவனாய் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய சுகத்தை யிஷ்டப்படி நன்றாயனுபவித்துப் பூர் ணாத்மாவாய் அந்நிர்விகற்பப் பிரஹ்மபதத்தில் எப்போதும் தூஷ்ணீம் பாவ (மௌன) முற்றிரு.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்னர் க்ஷணமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப்படின்மீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்றா லலையுங் கார்கால மேகம்போ லனந்த விக்ஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி திருசிய விஷ யங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை யுள்ளவனே பாச பத்தனும், அஃதற்றவன் முக்தனுமாகலின், விஷய சிந் தனையே பேத பாவத்தால் பவ பந்த ஏதுவாகலானும், இவ் விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார சத்துருவுக்குக் கொஞ் சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்தனையே அகங்கார முயிர் பெற்றெ ழுங் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரியநாசத்தால் பீஜமும் நசிப்பதைப் பார்த் தலால், முன்னம் காரியத் (சிந்தனைத்) தை நீக்குக. காரிய சிந்தனை வளர்ந்தால் காரண அகமாதி வாசனையும் அவ்வா சனா விருத்தியால் சிந்தனையும் விருத்தியாகும். அச்சிந்தனை யால் பாகியக் கிரியையுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வா சனை மிக வளர்ந்து புருஷனைவர்க்கும் பலவித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும் அத

ற்கு சர்வதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானு ரூப மாய்த் தோன்று மிச்சர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியே மிக நல்ல உபாயமானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்க, அதனுல் சிந்தனை (நினைவு) யிறக்க, அதனுல் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனு க்ஷயமே மோக்ஷமாகும். இங்ஙனம் 'ஸர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத்வாசனு முதிர்ச்சியால் அருணப்பிரபையால் இருள் போல அகமாதி மலினவாசனைகள் லயித்துப் பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன்காரிய சர்வானர்த்தங்களும் சிறிதுமின்றி நசிப்பதுபோல, அத்வைதானந்தானுபவ முதிக்கவே, பந்தமும், அதனுல் வந்த துக்கலேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவைகளைப் பிரஹ்மமாத்திரமாய்ப் பிரவிலாபித்து 'அவ்வானந்தகனப் பிரஹ்மமாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவனையால் பாகியத்திலோ ஆந்தரத்திலோ சார்வகாலமும் சமாதிநிஷ்டனுய்க் கர்மபந்த முள்ளவரைகாலங்கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண)க் கூடாது. விடின், அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலே) மிருத்யுவாகுமென்று பிரஹ்ம புத்திரரான * ஸனத்சுஜாத பகவான் விசேஷித்துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று நழுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனுல் அகம் பாவமும், அதனுல் பந்தமும், அதனுல் துன்பமுமுண்டாவதால் ஞானிக்குப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனர்த்தமில்லை. ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசி சற்றும் நில்லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர் முகப்பட்ட புருஷன் பிராஞ்ஞனு (ஞானியா) யினும் மாயை ஆவரணம் செய்தலால், தன்னை

*கவியில் வசிஷ்ட ரெனப்பட்டிருக்கிறது.

மறந்த மறதியானது விஷயமார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த வித்வானை பராமுகனையும் வியபிசாரி ஸ்திரீ தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள ஜார புருஷனை யலைப்பதுபோல புத்தி தோஷங்களால் பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால் சித்தமானது சுவசுவரூபமாகின்ற லக்ஷ்யத்தில் நின்று அற்பம் நழுவுமாயின் கையினின்று நழுவிப் படிக்கட்டின்மேல் விழுந்த பந்தைப்போ லாங்காங்கு பாகிய விஷயங்களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்லதென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமக்கு வேண்டும் என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமத்தால் புருஷனுக்கு அவ் விஷயானுபவத்திற்குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும். அப்பிரவிருத்தியால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப்போய் அதோகதியிலாழ்ந்து திரும்பியேறி சொரூபத்தையடைதலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்மநிஷ்டையில் செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றி பிரஹ்ம நிஷ்டராயுள்ள விவேகிகட்கு வேறு மிருத்தியு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டையுள்ளவனே சித்தி பெறுவானாதலால் சர்வானர்த்த ஏதுவான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டனாகவே யிரு.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போதே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் முக்தி யுற்றவ (முக்த)னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்ஙனமே பிரகாசிப்பன். 'பேததிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பீதி யுண்டாம்,' எனயஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அணுமாத்ரபேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன திருஷ்டியால் பயத்தை யடைவதுடன் நாலுவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் நிஷேதிக்கப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் ஆத்ம புத்தி செய்பவன் நிஷித்தகர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல

துக்கத்தின்மேல் துக்கத்தையே யடைவன். அன்றி சத்தியானுசந்தானபரன் (மெய்யன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவமடைவனையும், மித்யானுசந்தானபரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவனையும் *அசோர, சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும், அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதத்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு)ம், அதனால் பரமாத்ம தர்சன(ஞான)மும், அதனால் சம்சார பந்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்க்க மாதலாலும், சத்தியாசத்திய விவேகியாய் சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்திமானான எந்த முமுக்ஷு அசத்தானது தன் நாசஹேதுவென்றறிந்தும் பாலன் போலதனைப் பற்றுவன்; எவனும் பற்றுனாதலாலும், மேன்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் பந்த ஹேதுவாயுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தைவிட்டு விவேகியாயுள்ள யதி 'சத்தியஞானானந்தபரப்பிரஹ்மைவாஹம்' எனு மனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்கவேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமு மில்லாததுபோல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களினுள் வெளியில் தன்னை யேகமாய் அவைகட்குசாக்ஷியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்மபாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்டபரிபூர்ணமா யிருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமானமுமில்லை. இச்சர்வாத்ம பாவத்தையன்றி

---

* களவில் சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காய்ந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறு இன்றனர். (சாந்தோக்கியம்).

சர்வ் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி பெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றுதகற்றுவதால் ஸித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பாஹ்ய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதும் செய்துக்கொண் டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திரிசியத்தை யகற்றக்கூடும். கூடாதாகலின், ஸர்வ தர்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வஞ்ஞனாய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத்தால் திருசிய நீக்கங்கூடும். இவ்வாறு திருசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்மபாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாந்த,' எனும் சுருதி சாந்தராயுள்ளயதிகட்கு சிரவணாதி கர்மஞ் செய்த பின் சர்வதா நிர்விகற்பசமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிற்விகற்பசமாதி யடைந்தவனன்றி அனந்த கோடி ஜன்மாந்தர வாசனையுள்ளவன் எவ்வித பண்டிதனாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கிய மாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விக்ஷேப சக்தி அஞ்ஞானகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனது குணங்களால் விருதாவாய்ப் பேய்போ லாட்டி வைக்கின்றதாலும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதிபந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், விக்ஷேபமு மில்லாமற் போம், இருக்கினும் சுத்தப் பொய்யாகவே தோற்றிக் கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியாவிடின் விக்ஷேபமும் நசியா தாதலாலும், க்ஷீர ஜல விபாகம்போல திருக், திருசிய, விபாகத்திலேயே அவ்வாவர

ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால்
பிறந்த நல்ல விவேகமே திருக் (ஆன்மா), திருசிய(அஞு
ன்மா)ங்களை நன்றாய்ப் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக
ரூப பந்தத்தைக் கெடுக்கு மாதலாலும், விவேகியாயுள்ள
புருஷன் 'அவித்தையா லுண்டான புத்தி தானே அய அக்
கினி சம்பந்தம்போல சத்ரூப ஆத்மாவோடு மித்யாதாதாத்
மிய முற்று ஞாதுரு, ஞான, ஞேயப் பிரபஞ்சாகாரமாய்
விஜிரும்பித்தலின் சித்தப்பிரமண. மனோரத, சொப்பன
மிவைகளிற்போலக் காணப்படுமவை அசத்யமே யாவதோடு
பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி தேகாந்தமா யுள்ள
வையும், மற்றுந் திருசியமாயுள்ள சர்வ விஷயங்களும்
க்ஷணத்தில் நாஞு விகார முறுவன;சத்திய ஆத்மாவோ ஓர்
காலும் விகார முறாது. சதசத் விலக்ஷணமாய், புத்திபாதி
சாக்ஷியாய்'அகம்,' பதலக்ஷ்யார்த்தமா யிருக்கும் இவ்வேக
நித்தியாத்வைத அகண்ட ஞான பிரத்தியகாத்மா, ஸதா
னந்தகன பரமாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால்
சத்ய(ஆன்மா), அசத்தியங் (அஞுத்மாக்) களைப் பகுத்து
அதில் சத்தியமான ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான
திருஷ்டியால் 'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம
சொரூபம் என்றநுபவமாய்க் காணுந் தன் ஞுத்ம தரிசனத்
தால், ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், விக்ஷேபத்தால் வந்த
துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிருத்தி யாவதைப்
போல நிவிருத்தியாகலின், இவற்றில் நின்றும் முக்தஞய்த்
தானே பரம உபசாந்தி யடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி
கற்ப சமாதியால் அத்வைதாத்மாவை எப்போது தரி
சிக்கின்றானே அப்போது தான் அஞ்ஞானமும், அதனது
காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும்.
இவ்வாறு பராஜீவைக்ய ஞாஞக்கினியால் அவித்யாரண்யம்

சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்வைதாத்மரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது. இன்மையின் புனர் ஜன்ம மரண ரூப சம்சாரமின்று. ஆதலின்விவேகி சம்சார பந்தமோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆத்ம தத்வத்தை யறியவேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வைதாத்மாவில் புத்தியின்தோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ, நான், இது முதலியகற்பனை விகற்பங்க ளனைத்தும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதத்தால் பின்னனாய்க் காணப் படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனாய்ப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்போபாதி லயித்தற்பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனா யிருத்தல்வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப்பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலத்தால் புழு சர்வகாரியங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அப்பரமாத்ம சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாப்பியாச பலத்தால் புடம் வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன்சுபாவ குணத்தையடையும் சுவர்ணம் போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் றிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனம் எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப்பென அம்மயமாய் லயிக்) கின்றதோ! அப்போது தான் அத்வைதானந்தரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி வித்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாசனாக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்நமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும்சொரூபப் பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு

சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப்பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்மபுத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டியால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ஙனமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்ஷையோடுங்கூடின யதி சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்மபாவமடைந்து அவித்யாந்த காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ் கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இங்ஙனம் சப்தாதி பாகிய விஷயங்கள், சுரோத் திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானாத் மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவ ரோ, அவர்களே சம்சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தரா வரன்றிப் பரோக்ஷஞானம் பேசு மேனையோர் ஒருபோ தும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சய மாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதி பந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்ப தால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய மன துகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுள்ளவ னாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தி யாந்தகாரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மா வாகவே எப்போது மிரு. சிரவணத்தில் மனனம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங்கும் பலா திக்ய முள்ளது. நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்று.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக்கிர கம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை, எப் போதும் ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவையெல்லாம் ஆரம்ப மார்க்கம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரியமடங்க, அதனால்

மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதமே செய்யவேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாக்ஷியிலும் அடக்கி அச்சாக்ஷியை பரிபூர்ண நிர்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சாந்தி யடைக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தம் எவ்வுபாதியுடன் சேருமோ, தியானியும் அம்மயமேயாய் சுகமுறுவன். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையு மகற்றிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சதானந்தம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோக்ஷேச்சையால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அகங்காராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றையும், பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்தனாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டும் ஸித்திக்கும். அன்றி அத்தியந்த வைராக்கியமுள்ள விரக்தனே சமாதியையும், சமாதியுற்றவன் திடஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகாந்தையைக் கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணோம். இவ்வைராக்கியம் அதி சுத்த ஆத்மஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பக்ஷிக்குள்ள பக்ஷத்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிகை (மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியகமான வைராக்கியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும் முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாச ஏதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையையறுத்து, ஜாதிகுல ஆசிரமத்தில் அபிமானத்தையும், சர்வ

கர்மங்களையும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறு யாதலால் உன்னுத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயஞ் ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மா விஞ்ஞான மயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே யனவரதம் பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆத்ம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும். இந்த லக்ஷியப்பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமாயிருத்தி, பாகியேந்திரியங்களை யதனதன் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாஸீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் இதர (விஜாதீய) விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத்மைக்கிய அகண்டாகார தன்மயாவிச்சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆத்மபரைக்கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்று யறிந்தவனுய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதாகாலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு. துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனுத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்: ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனுத்மசிந்தனையை விட்டுத் தானயிருக்கும் ஆனந் தாத்மாவை 'நான்' என திடமாயறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி, கடபடாதிகளிற்போ லவற்றிலுதாசினனுய் மோக்ஷ எதுவான ஆத்மசிந்தனையே அனிசம் செய்.

கடம், குசூலம் (குதிர்), ஊசி முதலானபின்னுபாதியறின் ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்டவஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு

ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறாகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, நுரை, குமிழி சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமாயிருத்தல்போலும், கட, கலச கும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அஞ்ஞான கற்பித தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங்காராதி பின்னவுபாதிகளற்று மகாகாசம்போ லேக பூர்ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானம்பண்ணி அம்மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெனப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பிததேகாதி அகங்காராந்தமும், மற்றும் மனோ வாக்கா லறியப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம்பாந்தமாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும் அவ்வாத்மாவினும் பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அச்சத்ரூப ஆத்மாவே யாதலால், அகண்டைகரச சித்ரூப பரமாத்மாவான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற்றெல்லாமுமாம். மிகச் சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க 'துவைதமே யில்லை' யென்றும், 'ஏகமே வாத்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமாணு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே. ஆகாசம்போல் நிர்மலமாய், பாகியாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிச்சல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அத்வைதப் பிரஹ்மமே தானுமாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது 'புருஷன் சவ மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானாவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்'

என்றும், தன்னில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவ மயமாய் அறியும்போது தானே நிஷ்கிரிய பூர்ணாத்வைத பரப் பிரஹ்மமாய் விமுக்தனாவன்' என்றும் சுருதியுரைப்ப தன்றி, இந்தப் 'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் மகத் ஞான முற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப்பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்பதுண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப் போல் சலிக்கும் லிங்கதேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக் கப்பட்ட பேத (விகற்ப)ங்கள் சித்தம் லயித்து சுக மயமா யுள்ள சுழுப்தியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சர்ப்பம், ஜலம் முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத் திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதல னவே யிருப்பதை விவேகிகள் கண்டதாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றக்கால் விகற்ப மொன்றுமே காணாமையாலும், மனோ பிராந்தியால் பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்திய மாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு, ஞான, ஞேய சூன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிராந்திக்கு மூல காரணமான அஞ்ஞானந்தகாரம் லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம்போ லேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதப்

பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்லாதபோது பேதம் எங்கிருக்கும். அன்றி நித்திய ஞானனந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிர்க்குண, நிர்விகார, நிரூப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய முக்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிரகிருதி, (காரணம்) விகிருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனுதீதமாய், வேதாந்தப்பிரமாணத்தால்ஸித்திப்பதாய், ஹிருதயத்தி லாவிர்ப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவசொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண சூன்யமாய், சாசுவதமாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்ற அபாரமாய், நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏகபரிபூர்ணப்பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருதயத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால் மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லா திருத்தற்பொருட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோபாதிகளு மற்ற சச்சிதானந்தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவனையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று, பிராந்தி காரணமான சித்தத்தை நாசமாக்கி, பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட) மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதித்து (பிளந்து) அகண்டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனய், அதி துர்லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்கு. பிராரப்த பலத்தால் புருஷனது சாயையைப்போலத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப் பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த ஆத்மாவைத் தானுக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப் பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னுேபாதிகளை சமூலம் தகித்து, அவ்வானந்தப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்தனய், நித்திய ஞானனந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனயுள்ள

யோகி அகம்,புறமும் அவ்வகண்டானந்த ரஸத்தை யனுப விப்பதன்றி யித்தேகத்தைப் பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து என்பொருட் டபிமானித்துப் போஷிக்கப் போகிறான். பிராரப்த பாசத்தால் கட்டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழுத்திலுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நீயும், நித்திய சுத்த ஞானானந் தாத்மாவை யடைந்து, இஜ்ஜட மலோபாதியை தூரத் தள்ளிவிடு. திரும்பி நினையாதே. வாந்தி செய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்ப தசங்கியமல்லவா? கானல் ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியே ஞானாஞ்ஞானங்கட்குப் பலனாதல் போல, ஆத்ம ஞானத்திற்கு அசத்திய துக்க நிவிருத்தி, நித்ய திருப்தி, சதா தானாகவே தோன்றும் சமான ரகிதானந்தம், இவை பிரயோஜனமாயும்: அசத்ய துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தியே அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருத்தலால், ஞானவஸியால் அஞ்ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியை சமூல மறுத்தெறிந்த விஷயேச்சை யின்றிய வித்வான், முன் பிராந்தி காலத்தில் செய்துவந்த நானாவித துச்ச கர்மங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான். பிரவிருத்திக்கு காரணமான விஷயந்தா னேதிருக்கின்றது.

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமும், ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனா யிருத்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாவிடின் பூர்வ பூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். போக்கிய விஷய வாசனை பின் னுண்டாகாமை, வைராக்கியத்திற்கும், தேகாதிகளில் அகம் பாவம் என்று மெழும்பாமை ஞானத்திற்கும், நிரந்தராப்பியாசத்தால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோவிருத்தி யற்பமும் வெளிப்படாமை உபரதிக்கும் பரமாவதியாகும்.

ஆத்மப் பிரஹ்மங்கட்கும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்கும் உள்ள பேதபுத்தி யென்று மின்றி, சுருதி பலத்தால் 'தானே பிரஹ்மம்' என்றறிந்து, சுத்தமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகற்ப சின்மாத்திர விருத்தியாகிய பிரஞ்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷனிடத்தில் போல)பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய்வைத்து,அதிலேயேலீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த பாலர்களைப் போல போக, போக்கியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய்,நிரந்தரானந்தானு போகியாய், ஜகத்தை மறந்தவன்போல் மனம் லயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜாகரூக (விழிப்புள்ளவ)னும், ஜாக்கிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடரும் தேகத்திலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அக, மம பாவமில்லா துதாசீனனாய், சம்சார தோஷமும், விஷய வாசனையு மற்ற விவேகியாய், சித்த மிருந்தும் நிச்சிந்தனாய், கலாசகிதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வரும் கால வஸ்து சிந்தனமின்றித் தற்கால மடைந்தவற்றில் பிரியாப் பிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ரசானுபவத்தில் ஆசக்தியுள்ள மனதினால் பாகியாந்தர விஷய ஞான மில்லாதவனாய், ஞானபலத்தால், அன்யோன்ய விலக்ஷணமுள்ள குண தோஷங்கள், இஷ்டாநிஷ்டங்கள், சாதுக்கள் துஷ்டர்களால் செய்யப்படும் பூஜாவமானங்கள், முதலிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சமபாவ முள்ளவனாய், நதிப் பிரவாகம் சமுத்திரத்தில் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாக்காது தன் மயமாகவே லயிக்கப் பெற்றவனாயுள்ள ஞானியான யதியே பவபந்த மற்ற ஸ்திதப் பிரஞ்ஞனாகிய ஜீவன் முக்தன். அவனே யபாரமான புண்யத்தின் பலனை

யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிக்கு வஸ்துவின் ஏகத்துவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாசனு வேகத்தால் பின்னும் சம்சார முண்டென நுரைக்கக்கூடாது. அதி காமுகனது மனதும் மாதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானுபவமுள்ள இவனுக்கும் பூர்வம் போல திருசிய சம்சாரமில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானியல்ல. பகிர் முகனே.

'பிரஹ்மைவாஹம்' என்னும் ஞானக்கினியால், ஸ்வப்னத்தில் செய்த புண்ய பாபங்கள் விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்திக் கேதுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனந்த கோடி கல்பங்களாய் ஆர்ஜிக்கப்பட்ட சஞ்சிதகர்மங்களும், ஆகாசம்போ லசங்க உதாஸீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால் கடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள மத்யாதி வாசனைகள் பற்றாததுபோல ஆகாமிய கர்மங்களும், சேராது தகிக்கப்பட்டு நாச மடைந்துவிடும். 'கர்மமுண்டேல் பலனுமுண்டு, இன்றேலில்லை' எனும் நியாயத்தால், கர்மஜன்ய சுகாதி பலானுபவ முள்ளவரை கர்மம் விடாததால், சதா சமாதி நிஷ்டனான ஞானிக்குச் சில சமயம் பாகியப் பிரவிருத்தியும் பலானுபவமும் காணப்படலால், வியாக்கிர (புலி) புத்தியால் விடப்பட்ட பாணம் பசுவென் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யத்தைச் சேதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற்குப் பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரப்த கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாததால் 'ஞானிக்குப் பிராரப்தம் மாத்ரமுண்டு. அது அனுபவத்தாலேயே நாசமாம்' என்று மித்யா பிர்ராரப்தத்தை சுருதி சொல்லுகிறது. சொப்பனங் கண்டு விழித்தவன், அச்சொப்பன ஜகமடைதலும், அதிலுள்ள மித்யா விஷயானுபவத்தி லாசையும், அதில்

கண்ட தேகத்தையும், அதற்குபயோகமான பிரபஞ்சத்தையும் ஜாக்கிரத்தின்கண் நான், எனது, இதுவென அறிதலுமின்றி ஜாக்கிரத்திலேயே சுகமாயிருப்பன்; சொப்பனப்பற்றிருக்கின் நித்திரைவிட்டவனன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய மடைந்து இதரத்தைப் பாராது சொப்பன ஸ்மரணம்போல போஜன விசர்ஜ்ஜனாதி செய்தும் உபாதிசங்கவிஹீன கேவலப் பிரஹ்மாகார மாகவே யென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிர்க்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமாயுள்ள கர்ம மற்பமுமில்லை யென்றால் பிராரப்தம் மாத்திர முண்டென்பதெப்படி. நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா. கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில், 'தேகாத்ம புத்தி யிருக்கும்வரை சித்திபாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு அஜன், நித்யன், சாஸ்வதன்' என சுருதி கூறும் கர்ம ஜன்யமின்றி யனாதியான நிர்மல ஆத்மாகாரமா யிருக்கும் ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும். பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தத்தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே. கற்பித பதார்த்தம் எப்படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறக்கும். இங்ஙனம் எதற்கும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன் எனின், ஞானத்தால் காரியசகித அஞ்ஞானம் நசித்தபின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙனமிருக்கும் என்றிவ்வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி யறாத மூடர்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மித்யா பிராரப்தத்தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என் றங்கீகரிக்கச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் ஆதியந்தரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சத்ய, ஞான, ஆனந்தகன, அக்கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், ஏகரசமாய்

தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், அகம் புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிர்க்குண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்களா, நிர்விகற்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்டதென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக்கால் சொல்லவும் கூடாத, (வாங்மன அகோசரமாயுள்ள) ஸ்வத சித்தசுத்தாத்விதீயப் பிரஹ்மமொன்றே பிரகாசிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பனம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத்தை, போகத்தையும், போகேச்சையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கூடின மகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்திலறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமான பரமானந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டாகும் ஞான திருஷ்டியால் சம்சயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணார்த்தத்தில் விகற்பமே யுண்டாகாது. அதனால் மனோ கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முக்தனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய். சுருதிகளைப்போலவே ஆசாரியரும் சாதாரணமாய் போதிப்பர். பந்தம் மோக்ஷம், பசி திருப்தி, ரோகம், ஆரோக்கிய மிவற்றைத் தாங்களே யறிவர். மற்றோரநுமானிப்பர். அதுபோலப் பரமேசுவ ரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன னநுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னஞ்ஞான கற்பித பந்தத்தின் மோக்ஷமுற்றுச் சச்சிதானந்தாத்மாகாரமாதலில் சுருதி, யுக்தி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன்னநுபவம் இவை பிரமாணங்கள்.

(வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுழுப்தி, ஸ்தாணுபோலுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அணுவுமில்லை. இருப்பவன் நானே எனப் பார்க்கும் வாத திருஷ்டி 1, சொப்பனம்,

இந்திர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மித்தை, நானே சத்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி 2, சமுத்திரத்தில் பின்னம்போற்றோற்றும் பேன, புத்புத, தரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) யனைத்தும் சமுத்திரமேயாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்து மதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னில்அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் நானே யெனத் தன்மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரவிலாப திருஷ்டி 3 என்னும் இம்மூன்றில் மனதிற்கிசைந்த எதனுலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்டநிர்மலாத்வைதப்பிரஹ்மத்தைத்தானுக அறிந்தவனே முக்தன். இம்மூன்றும ஞான சாதனமே யாயினும் தன்மயமாய்க் காணும் பிரவிலாப திருஷ்டியே ஞானத்தில் சர்வோத்தமமெது.*) அதனுல் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன்னனுபவத்தா லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்விகற்பனு யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன். ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சமும் பிரஹ்மமே. அகண்டாத்வைத அப்பிரஹ்மமா யிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அச்சுருதிகளே யிதில் பிரமாணம்."

என்றுரைத்த குரு வசனத்தாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் ஆத்ம தத்துவ மறிந்து இந்திரியங்களை யடக்கி, ஏகாக்கிர சித்தனுய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிச்சல சமாதி நிஷ்டனுய்க் கொஞ்சக்கால மிருந்து பின்னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, "குருவே ! மகானுபாவா ! அதிசாந்த மூர்த்தீ ! அசங்க நித்யாத் வைதானந்தாஸப்

---

* இத்திருஷ்டித் திரயம் மூலத்திலில்லை தமிழ் புஸ்தகத்திலிருக்கின்றது.

பிரஹ்மசொரூபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன்னனுபவம் கூறுகின்ருன்), தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிகையால் பவதாபத்தாலுண்டான சிரமந் தீர்ந்து க்ஷணத்தில் அத்வைதானந் தாத்மபத மடைந்தேன். பிராஹ்மாத் மைக்கிய மறிந்ததால் பேதபுத்தி கெட்டது, பிரவிருத்தியாவும் விட்டது. இது என்றும் இதல்லவென்றும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆலங் கட்டியைப்போல பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தின் அம்சாம்ச லேசா லேசத்திற் கலந்து என் புத்தி இன்னதென்றும் இவ்வளவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப்பிரஹ்மானந்த சாகரமேயாய் விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பிரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்பதெப்படி, சொல்வதெப்படி. இப்போது பார்த்த ஜகமனைத்தும் காணவே காணேமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ? எவ்விடத்தில் லயித்ததோ? இதென்ன அதிசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் பூர்ணமாயுள்ள பிரஹ்மானந்த மகா சமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கேட்கவும், அறியவும் அன்யமான (விலக்ஷண) பதார்த்த மேதிருக்கின்றது? விலக்ஷணானந்தாத்மாவான நானே யிருக்கிறேன். நான் அசங்கன். ஸ்தூல சூக்ஷ்ம தேகமில்லாதவன், நாச ரஹிதன், பரம சாந்தன், அகர்த்தா, அபோக்தா, அவிகாரன், அக்கிரியன், திருஷ்டா, சுரோதா, வக்தா, கர்த்தா, போக்தா, வல்லாதவன். இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாப்பொருள்), என்னும் பதார்த்தங்களாகாது, அவ்விரண்டையும் பிரகாசிப்பிப்பவன். பாகியாந்தர சூன்யன். சமான ரஹிதன். புராண புருஷன், அனாதி, நான், நீ, இது, அது என்னுங் கற்பனை

யற்றவன் ஸர்வ பூதங்களிலு மிருப்பவனும், அவற்றினுட் புறமும் ஞானகாசமாய் நிறைந்து அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதனு யிருக்கப்பட்டவனும் நானே. பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், ருத்திரனும், ஈசனும், சதாசிவனும் நானே. நான் நிரீசுவரனுய் நிர்மம நிரகங்கார சர்வ சாக்ஷியாய், எல்லையற்ற நிரந்தர கேவல அகண்ட பரிபூர்ண சத்ய, நித்ய சுத்த புத்த முக்த பரமானந்த, ஏகரஸ அத்விதீயப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிறேன். முன் வேருய் 'இது' என்று போக்திரு போக போக்கியங்களாய்க் காணப் பட்ட வனைத்தும் இப்போது நானே யானேன். அகண்டானந்தசாகரனுன என்னில் மாயையாகிற வாயு வேகத்தால் நானுவிதமான பிரபஞ்ச அலைகள் உதித்தொடுங்கினுலு மெனக்கென்ன? அனேக தோஷங்களால் தூஷிக்கப்பட்ட மூடர்கள் தமது பிராந்தியால் காணப்படும் தேகாதி பாவங்களை, ரூபபேதமற்ற காலத்தில் கல்ப வருஷ அயன ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள நிர்விகற்பனுன என்னிடத்திலும் கற்பிக்கின்றனர். அதனுல், கானல் ஜலப் பிரவாகத்தால் மருபூமி ஈரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய், ஆகாசம்போ லெவற்றினும் பற்றுது, ஆதித்தன்போல பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணனும், பர்வதம் போல நிச்சலனும், சமுத்திரம்போல அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆணியுமில்லை. மேக சம்பந்த முருத ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுப்திகளான அதன் தர்ம மெப்படி யிருக்கும். தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறந்திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும்; குல பர்வதம்போ லெப்போதும் நிச்சலனுய், நிர்ப்பின்னனுய், இந்திரியம், சித்தம், ரூபம்,

விகாரம் இன்றி ஆகாசம்போல் நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணனான நான் கர்மம் செய்வதெப்படி; எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது. நிவிருத்தி யேது. அக்கர்ம பலனான புண்ய, பாபந்தானேது. நிழலைப் பற்றின சீதம் உஷ்ணம் நன்மை தீமை இவை யதற்கன்யனான புருஷனைச் சிறிதும் சேராததுபோல எனக்கும் புண்ணிய, பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிரக தர்மங்குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்களொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாயுள்ள, நிர்விகார, உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ்சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி இரும்பினைத் தகிப்பதுபோலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதனாய் அதனை விளக்குவிப்பவனும், ரஜ்ஜுஸர்ப்பம்போலப் பொய்யாய்த் தோற்றுமதற் கதிஷ்டானனுமா யிருக்கிறேன். சுயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செய்விப்பவன், புஜிப்பவன், புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், காண்பிப்பவனுமன்று. மூடர்கள் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும், சித்பிரதிபிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவி லேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியனாய், பிம்ப பூதமாயுள்ள ஆத்மாவாமெனக்கு அச்சிதாபாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்தேகம் ஜலத்திலோ, ஸ்தலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும். கட தர்மங்கள் ஆகாசத்தைப்போல அதன் தர்மங்களென்னைப் பற்று. கர்த்திருத்வ, போக்திருத்வ, கலத்துவ், ஜடத்வ, மத்தத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்துவாதி புத்தி தர்மங்கள் கேவலாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் எனக்கில்லை, மேகஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்காததுபோலப் பத்து,

நூறுபிரங்களா யுண்டாகும் பிரகிருதி தர்மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்கா. பிரகிருதி முதல் ஸ்தூல பரியந்தமான இப்பிரபஞ்சம் சாயைபோலத் தோற்ற மாத்திரமாய் எதில் விளங்குகின்றதோ, ஸர்வாதாரமாய், சர்வத்தையும் பிரகாசிப்பிப்பதாய், ஸர்வாத்மாவாய், சர்வா காரமாய், ஸர்வ வியாபியாய், ஸர்வ விலக்ஷணமாய், சர்வ சூனியமாய், மாயா விசேஷங்க ளொன்றுமின்றிப் பிரத்தி யக்காய், ஸ்தூல புத்தி விருத்தியா லறிதற்கறியதாய், ஆகாச துல்யமாய், ஆதியந்த ரஹிதமாய், அதி சூக்ஷ்மமாய், நிச்சல, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்பமா யுள்ளது எதுவோ அந்த சுத்த, கேவல, அகண்ட, நித்ய, சத்ய, ஞான், அனந்த, ஆனந்த, அத்விதீயப் பிரஹ்மமே நானு யிருக்கிறேன்.

"ஸ்வாமி! மாயையால் செய்யப்பட்ட ஜன்ம, ஜரா, மரண சம்சார வன ஸ்வப்நத்தில் பிரமித்து, அதிலுள்ள தாப ஜாலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியால் மிகவும் துன்பமடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிப் பரமானந் தந்தந்து ரக்ஷித்தீரல்லவா. மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகிமையால் ஸ்வஸ்வரூப சாம்ராஜ்ய பாக்கியம் என்னுலு மடையப்பட்டதே. நானே தன்யன், கிருத கிருத் தியன். பவபந்தத்தினின்றும் முக்தனுய், பரிபூர்ண நித்தியா னந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றேன். ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். தேசிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல் லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஏக, சத்திய, போதாநந்த ஸ்வரூப மான தங்கள் பாதாரவிந்தங்களுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம் பின்னும் பின்னும் நமஸ்காரம். எப்போதும் நமஸ்காரம்." ஏகாத்ம தத்துவத்தை யறிந்து ஆத்மானந்த முற்று இவ் வாறு தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனைப் பார்த்து மகாத் மாவான ஆசாரியேந்திரர் ஸந்தோஷ ஹிருதயத்தோடு பின்

னும் மகத்தான இவ்வசனம் கூறுவாராயினர்:—"நேத்திர முள்ளவனுக்கு ரூபமன்றிப் பார்க்க வேறில்லாததுபோல பிரஹ்மவித்துக்கும் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி புத்திக்கு வினோதம் வேறில்லாததாலும் ஸந்தோஷந் தரத்தக்கதாய்ப் பிரகாசிக்கும் பூர்ண சந்திரனை விட்டுச் சித்திர சந்திரனை யெவனு மிச்சியாததுபோல இந்தப் பரமானந்த ரசானு பவத்தைவிட்டு அசத்திய விஷயத்தில் எந்த வித்வானும் ரமியா னுதலாலும், இவ்வசத்திய பதார்த்தானுபவத்தால் திருப்தி யற்பமுமின்று, துக்கமும் போகாததாலும்; சர்வப் பிரகாரத்தாலும் தன்னில் தோன்றும் ஜகமனைத்தும் தானே யாய் எங்கு மேகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சத்தியாத்வைதப் பிரஹ்மமாகும் தன்னையே ஞான திருஷ்டியால் அதி சாந்த மனதோடு சதா பார்த்து, எப்போது மகத்தில் சிந்தித்து சதா ஆத்மநிஷ்டனுய்த் தன் அகண்டானந்த ரசானுபவத்தி லேயே ரமிப்பவனுய், அதனுலேயே திருப்தனுய்; நிர்விகல்ப, அகண்ட ஞானுத்மாவில் ஆகாச பட்டணம்போலத் தோன் றும் விகற்ப ஏதுவான புத்தி, அந்தப் பிரஹ்மா காரமாய் சும்மாயிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவான பரமசாந்தி யடைந்து எப்போதும் மௌன முற்றவனுய் சுகமாய்க் காலந் தள்ளவேண்டும். வாசனுரகித இவ்வுத்தம மௌனத்தை யன்றி, ஆத்மாவையறிந் தகண்டானந்த மனுபவிக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்தானுபவ ஹேது வேறில்லை.

அப்பிரதிபந்த விருத்தியோடுங்கூடி யிவ்வாறு பிரஹ் மத்தை யறிந்த முனி ஆத்மாவிலேயே சதா ரமிப்பவனுய், போவன், வருவன், நிற்பன், இருப்பன், படுப்பன், இன்னு மெத்தனை விதங்களாகவோ இஷ்டப் பிரகாரம் நடப்பன். அவனுக்கு தேசம், காலம், ஆச

ணம், திக்கு, யமாதி, லக்ஷ்ய திருஷ்டி, முதலிய வொன் றுந் தேவையில்லை. தன்னை யறிதற்கு நியமங்களெதற்கு. 'தேவதத்தன் நான்' என்றறிவதற்கு இதராபேக்ஷை யில்லாததுபோல 'பிரஹ்மமே நான்' என்றறிவதற்கு ஒரு அபேக்ஷையு மில்லை. 'இது கடம்' என்றறிவதற்கு சுத்தமான நேத்திரத்தையன்றி வேறு நியமம் வேண்டா ததைப்போல, நித்ய சித்தமான இவ்வாத்மா மனோவிருத்தி சுத்தமா யிருக்கும்போது தானே பிரகாசிக்கின்றது. தேச, கால, சுத்தியாதி யபேக்ஷையில்லை. சூரியப் பிரகாசத்தால் ஜகத்தைப்போல யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் சர்வ ஜகத் தும் பிரகாசிக்கின்றதோ, வேத, சாஸ்திர, புராண, விவித பூதங்களையும் பிரகாசிப்பித்து அறிந்துக்கொண்டிருக்கு மந்தப் பிரஹ்மத்தைத் துச்சமான எந்த அஸத்ய அனாத்மா பிரகாசிப்பிக்கும். இந்தப் பரமாத்மா சுயம் பிரகாசமாய், அனந்த சக்திகளோடுங்கூடி யெவராலு மறியப்படாது அனவரது 'அகம்' என்னும் அனுபவ சொரூபமாய் இருக் கும். இவ்வாத்மாவையே உத்தமோத்தமனாகிய பிரஹ்ம வித்துணர்ந்து, பந்தத்தினின்றும் விமுக்தனாய், நிரந்த ரானந்தரசானுபவ திருப்தனாய், அறியக்கூடாத லக்ஷண முள்ளவனாய், அனுகூலப் பிரதிகூல பாகிய விஷயங்களில் சந்தோஷம், விசனம், ஆசை, நிராசை, எதுவுமின்றி பரேச்சையால் பொருந்தும் விஷயங்களையெல்லாம் பாலர் போலனுபவித்து, பசி, தாகம், தேக பீடை யிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய் சுகிப்பதுபோல, நிர்மம, நிரகங் காரனாய், சதா தன்னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன் னிலேயே சுகித்துக்கொண்டு மிருப்பன். சரீர விமானா ரூடனாய் அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக்குமவன், யாதொரு சிந்தனையும், தீனபாவமுமின்றி பிக்ஷை யெடுத்துண்டு,

நதியாதி ஜலத்தைப் பானம்பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம், வற்கலை (மரவுரி) தரித்து, அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமுமின்றி சுவதந்திரனாய், பாலர், பித்தர், பேயர் போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ (பூமி) மெத்தையில் படுத்து நிர்ப்பயனாய்க் காடு சுடுகாடு முதலெங்காவது நித்திரை செய்தும், சதா பிரஹ்மத்திலேயே கிரீடை யுள்ளவனாய், ஸர்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப்பிரகாரம் எத்தனையோ ரூபந்தரித்து எத்தனையோ அநுபவித்து ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிராந்தன், ஓரிடம் சாந்தன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜகர (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறியப்படாதவனாய் சஞ்சரிப்பன். அவன் நிர்த்தனனாயினும் சதானந்தி. அசகாயனாயினும் அதிபலவான். புசியாவிடினும் நித்ய திருப்தன். விஷமங்களில் சமதிருஷ்டி யுள்ளவன். ஒன்றைச் செய்தும் செய்யாதவன். புஜித்தும் புஜியாதவன். சரீரியேனும் அசரீரி. பரிச்சின்னனாயினும் பரிபூர்ணன். இந்த சரீர பந்த விமுக்தப் பிரஹ்மவித்தினை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அப்பிரிய, சுக துக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்றும் ஸ்பரிசிக்காது. சூரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மை யறியா மூடர் தம் பிராந்தியால் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்த மற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல் தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனாலுண்மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்டிருக்கும் முக்தனது தேகம் பாம்பின் சட்டையைப்போலப் பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ் சரிக்கும். நதிப்பிரவாகத்

தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப்போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம் போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்கர மூலத்தைப் போலவும் சங்கற்ப விகற்ப சூனியனாய், உதாசீனனாய், மௌனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான். அதில் நின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். லக்ஷியாலக்ஷியங்களை விட்டுக் கேவலாத்மாவா யிருக்கும் அப்பிரஹ்மவித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சயமில்லை.

ஒரு நடன் வேஷம்கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனே யாவதுபோல, கிருதகிருத்தியனாய் தேகாதியுபாதிகளோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அந்தப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மாகாரமாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் சுபாசுபம் மரத்திற் கின்மைபோல, முன்னமே ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக் கானியில்லை. பத்திர புஷ்ப பலாதிகள்போலத் தேகேந்திரியப் பிராண புத்தியாதியுபாதிகள் நசிக்குமேயன்றி, மரம் போலிருக்கும் சச்சிதானந்தாத்மா ஒருபோதும்நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன ஆத்மா ஸத்யன் நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறியிருக்கிறது. பூர்ணாத்வைதானந்தப் பிரஹ்மமாய் சத்ரூபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனாயுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச,

மல பிண்டமான தேகத்தை விடுக்க தேசகாலாதி யபேக்ஷை யில்லை. என்னை? தேகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட கமண்டலங்களின் மோக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அஞ்ஞான ஹிருதயக்கிரந்தியின் மோக்ஷமே யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷம். கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்போல, தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானகாரமாய் ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம் போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும். கடமுடைந்தால் கடாகாசம் மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும் ஜலத்தில் ஜலமும் தைலத்தில் தைலமும் போல, பிரஹ்மத்தின்கண் பிரஹ்மமாய் விளங்கும் ஜீவன்முக்தனு கிய ஞானியும் கலந்து எப்போதுமேகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சன்மாத்திராகண்ட பிரஹ்ம பாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவல்ய மடைந்த யதி மீண்டு ஜனிப்பதேயில்லை. ஆத்மபர ஐக்கிய ஞானக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோ பாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மா காரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம். மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும் நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாததுபோல,நாசரஹித நித்ய அசங்க அத்வைத கேவல ஞான ஆத்மவஸ்துவில் உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களன்றி உண்மையி லின்மையின் அப்புத்தி கற்பிதமாய், மேகத்தால்வந்த தன் நேத்திராவரணத்தை யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் விருதாவாய் ஆரோபிக்கப்பட்ட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்களு மிலவேயில்லை. பிரஹ்மத்திலன்ய மாயெதுவு மின்மையின், ஆவரணசக்தியால் பந்தமென்றும் ஆவரண நாசத்தால் மோக்ஷமென்றும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின் அத்வைத

ஹானியும்துவைதப்பிரதீதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மதமாகாது. நிஷ்களா, நிர்மல, நிஷ்கிரிய நிரஞ்ஜனமாய், ஆகாசம்போலப் பூர்ணமா யிருக்கும் அவ்வநிசாந்த அத்விதீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை யெங்கிருக்கும். 'உத்பத்தியில்லை, நாசமில்லை, பத்தனில்லை, சாதகனில்லை, முமுக்ஷுஇல்லை, முக்தனுமில்லை இதுவே பரமார்த்தம்' எனச் சுருதியும் கோஷிக்கின்றது. ஸகல வேதாந்தத்தின் சித்தாந்தமாய், ரகசியங்களி லதிரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனே! என்னாலுனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது. கலிதோஷமற்று விரக்தனான முமுக்ஷுவைப் பலதரம் பரீக்ஷித்து நீயுமிதனை யுபதேசிப்பாயாக."

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அனேக நமஸ்காரங்கள்செய்து குருவினுத்திரவுபெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில்மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட்டெங்கும் சஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுக்ஷுக்களுக்கு சுலபமாய் போதமாம் வண்ணம், குரு சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷண மறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம விஹிதகர்மத்தால் சமஸ்த சித்த தோஷங்களுமற்று சம்சாரசுகவிரக்தராய், சாந்த சித்தராய், சுருதியை நம்பின முமுக்ஷுக்களாயுள்ள உத்தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுபதேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோர வெய்யிலாலுண்டான தாகதுக்கத்தால் மிகக் கிலேசமுற்று ஜலாசையால் மருபூமியில் பிரமித்து அலைந்து கஷ்டப்படும்

ஜீவர்கள் சுகமடையும்பொருட்டு, அதிசமீபத்திலுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருத சாகரத்தைத் தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத்பாதாசாரியாளனுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த 'விவேக சூடாமணி' க்கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக் கொடுக்கும் சம்சயமேயில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத

குருவாழ்க

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி

சமாப்தம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து

ஹரி ஓம்.

ஸ்ரீ

சங்கரபகவத்பாதரருளின

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

அவதாரிகை.

'ஏகமேவாத்விதீயம் பிரஹ்மம்' அதாவது இரண்டற்ற பிரஹ்மம் ஒன்றேயுள்ளது என்னும் அத்வைத சித்தாந்தத்தில் பிரஹ்மம் ஒன்றேயாயின் அதுவிளங்காது பிரபஞ்சம் தோற்றுவானேன் எனசங்கை நிகழும் உத்தமாதிகாரியின் பொருட்டு அப்பிரஹ்மமாய தன் சொரூபத்தில் அந்நியமின்றி அநாதியேயுள்ள ஆவரண விக்ஷேபரூப அவித்யை என்னும் அற்புத சக்தி, (பிரகாசத்திலும் அந்தகாரத்திலும் தோற்றாது இருட்டின் வழியாகத்தோற்றும் பொய்ப் பிரதிபலனப் பிரகாசத்திற் காணப்படும் படச்சாயா காக்ஷிபோல) அவ்விருளையொத்த தன்வழியாய்த்தோற்றும் நினைவுரூபமான ஆத்மப் பிரதிபலன மித்யாவிக்ஷேபப் பிரகாசத்தில் முதலிலுண்டான கர்த்திருரூப அகங்காரஜீவன், தன் கரணரூபமனம் பூர்வ வாசனையாற் காட்டுந் திருசிய சாயாகாக்ஷியை ஜாக்கிரசொப்பனாதிகளிற் சத்தியமாய்ப்பார்க்க, யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்து திருசியத் தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான ஆவரணம் திருசியம் தோற்றுங்காலும் அலையாதிகளுடன்கூடின சமுத்திரம்போல் ஏகமாயிருக்கும் தனக்கும் அத்தோற்றத்திற்கும் பேதம்தெரிய வொட்டாதிருத்தலின் பூர்வ சம்ஸ்காரத்தினால் அத்தோற்றத்திலுள்ள திருஷ்டியை நீக்கித்

தன்னையே பாஹியாந்தர திருஷ்டிபேதமின்றி எப்போதும் நாடும் சஹஜசமாதிப் பழக்கத்தால் அவ்வாவரணம் நீங்கவே அத்விதீய பிரஹ்மாத்ம சொரூபமாத்திரம் மிஞ்சிப்பிரகாசிக்கும் என ஆசாரியர் அத்வைத சித்தாந்த ரகசிய தாத்பரியத்தை விரிவின்றிச் சுருக்கமாயறிவித்த இச்சிறு கிரந்தமொன்றுமே உத்தமாதிகாரிளான முமுட்சுக்கட்குச் சாலும்.

உ

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

வெண்பா.

திருக்கு திருசிய விவேகந் தெரித்த
திருக்காமச் சங்கர தேவே—திருக்கு
திருசிய மென்னுந் திருக்கறவே நெஞ்சி
லொருசிவமா யோங்கு மொளி.

நாம் பார்க்கும் இப்பிரபஞ்சவுருவம் கண்ணால் காணப்படுவதால் திருசியம், காணுங்கண் திருக்கு. அக்கண் மனதாலறியப்படுவதால் திருசியம், மனம் திருக்கு. விருத்திகளுடன்கூடின அம்மனம் சாக்ஷியாகிய ஆத்மாவா லறியப்படுவதால்திருசியம், ஆத்மா திருக்கு. அது ஒன்றாலு மறியப்படாததால் திருசியமன்று. நீல, பீத, திவர்ணங்கள், ஸ்தூல சூக்ஷ்மம், நெட்டைகுட்டை முதலிய நானாரூபங்களைக் கண் ஏகமாயும்; நேத்திரத்தின் அந்த, மந்த, படுத்துவாதி நானா தர்மங்களை அங்ஙனமே சுரோத்திராதிகளின் தர்மங்களை

மனம் ஏகமாயும்; காமம், ஸங்கல்பம், சந்தேகம், சிரத்தை, அசிரத்தை, தைரியம், அதைரியம், பயம், லஜ்ஜை, நல்ல கெட்ட புத்தி முதலிய நானுமனோதர்மங்களை ஆத்மா ஏகமாயும் இருந்தறிகின்றது. இவ்வாத்மா உதிக்காது. ஒடுங்காது. பெருக்காது. சிறுக்காது. தன் பிரகாசத்தாலேயே சுயம் பிரகாசித்து சாதனாந்தராபேக்ஷையின்றி யன்யத்தையும் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. புத்தியு (சமஷ்டிமனமு) ம் சிற்சாயையுடன்கூடி அகங்காரம், அந்தக்கரணம் (மனம்) என இருவிதம். சிற்சாயையோடு தப்தாயப் பிண்டம்போல் ஒன்றுயிருக்கும் அகங்காரச் சேர்க்கையாலேயே தூலதேகமும் சேதனம்போற் றோற்றுகிறது. இவ்வகங்காரத்தின் தாதாத்மியம் (சேர்க்கை) சிற்சாயையோடு சஹஜமாயும், தேகத்தோடு கர்மஜமாயும், ஆத்மாவில் பிராந்திஜமாயும் இங்ஙனம் மூன்றுவிதம். புத்தியுபாதி யுள்ளவரை ஸஹஜத்திற்கு நாசமில்லை ஆனால் ஞானத்தால் பொய்யாம். பிராந்திஜமும் கர்மஜமும் முறையே ஸத்ரூப ஆத்மாவில் யாதொன்றன் சம்பந்தமும் இல்லை எனக்காணும் ஞானத்தாலும் பிராரப்த கர்ம க்ஷயத்தாலும் நசிக்கும். தேகம் ஜடமாயிருக்கும் சுழுப்தியில், அகங்காரம் முற்றும்லயித்திருக்கும். அது பாதி விரிந்தது சொப்பனம். முற்றும்விரிந்தது ஜாக்கிரம். மனவிருத்திதான் பூர்வவாசனையால் சொப்பனத்தில் ஆந்தரப் பிரபஞ்சத்தையும், ஜாக்கிரத்தில் பாஹ்யப் பிரபஞ்சத்தையும் கற்பிக்கின்றது. இம்மன அகங்காரங்கட்குபாதான ஜடலிங்கதேகமே அவஸ்தாத்திரயத்தையும் ஜனனமரணாதிகளையு மடைகிறது. காரணதேகமான மாயை, விக்ஷேபம், ஆவரணம் என்னும் இரு சக்திகளுடனிருக்கும். அதில் விக்ஷேபசக்தியே லிங்கதேகாதி பிரஹ்மாண்டாந்தமான நாமரூபப்பிரபஞ்சமனைத்தையும் சமுத்திரத்தில் திரையாதி

களைப்போல சச்சிதானந்த வஸ்துவில் சிருஷ்டிக்கின்றது. மற்ற ஆவரணசக்தி அகத்தில் திருக்கு திருசியங்கட்கும், புறத்தில்பிரஹ்மப்பிரபஞ்சங்கட்கும்சிறிதும் பேதம் தெரியவொட்டாமல் மறைக்கின்றது. இதுவே சம்சாரகாரணம். ஆத்மசந்நிதியி லடுத்திருக்கும் லிங்கதேகத்தோடுகூடிய சிதாபாசனாகிய ஜீவனே வியாவகாரிகன். இந்த ஜீவத்வம் ஆரோபத்தால் சாக்ஷியில் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமாயின் பேதம் தெரிகிறது. ஆரோபம் இல்லாமற்போகிறது. அங்ஙனமே பிரஹ்மப் பிரபஞ்சபேதம் தெரியவொட்டாது மறைத்துள்ள ஆவரண வசத்தாலேயே பிரஹ்மம் நாமரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கின்றது. ஆவரணம் நஷ்டமானால் அவ்விரண்டற்கும் பேதம் தெரிகிறது. பிரபஞ்ச விகாரங்களைவையும் பிரஹ்மத்திலிருக்கிறதில்லை. அஸ்தி, பாதி, பிரியம், நாமம், ரூபம் என்னும் ஐந்து அம்சங்களில் சச்சிதானந்தமான முந்தின மூன்றும் பிரஹ்மரூபம். நாமரூபங்கள் பிரபஞ்சரூபம். சச்சிதானந்தங்கள் ஆகாசாதி பஞ்சபூதங்களிலும் தேவ, திரியக், மனுஷ்யர்களிலும் அபின்னமாயிருக்கின்றன. நாம ரூபங்களோ பின்னமாயிருக்கின்றன. ஆதலால் நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸச்சிதானந்த தற்பரனாய் ஹிருதயத்திலோ வெளியிலோ எப்போதும் சமாதி செய்யவேண்டும். ஸவிகற்பம், நிர்விகற்பம் என ஹிருதயத்தில் செய்யும் சமாதி யிரண்டுவிதம். ஸவிகற்பசமாதியும் திருசியாநுவித்தம், சப்தாநுவித்தம் என பின்னும் இருவகை. காமாதி திருசியசித்த விருத்திகட்கு சாக்ஷியாய்த் தன்னைச் சிந்திப்பது ஆந்தரதிருசியாநுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. நான் 'அசங்க சொப்பிரகாச ஸச்சிதானந்தாத்வைத ஸ்வரூபன்' என்றறிவது ஆந்தரசப்தாநுவித்த ஸவிகற்ப சமாதி. இவ்விரண்டாகும் சுவாநுபவரசாவேசத்தால் திருசியம்

சப்தம் இரண்டையும்விட்டு நிவாதஸ்தலதீபம்போல நிச்சலமாயிருப்பது ஆந்தரநிர்விகற்ப சமாதி. ஹிருதயத்தில்போலவே வெளியிலும் திருசிய வஸ்துக்களின் நாமரூபங்களை யுபேக்ஷித்து ஸத்ரூபத்தைப் பார்ப்பது பாஹ்யதிருசியானுவித்த சவிகற்பசமாதி. அச்சச்சிதானந்த வஸ்துவையே அகண்டைகரஸபிரஹ்மம் எனவிடாதறிவது பாஹ்யசப்தானுவித்த ஸவிகற்பசமாதி. இவ்விரண்டனுபவத்தால்நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் அகண்டமாய் நிச்சலமாயிருப்பது பாஹ்யநிர்விகற்ப சமாதி. இந்த ஷட் சமாதிகளாலும் நிரந்தரம் காலந்தள்ளவேண்டும். இவற்றால்தேகாபிமானம் நீங்கி ஸதாபரமாத்மாவிலேயே ஸ்திதி செய்யும் மனம் எங்கெங்கு செல்லுமோ அங்கெல்லாம் சமாதியே. இந்நிரந்தர சமாதிப்பழக்கத்தால் அப்பராவரமான பரமாத்மாவை சாக்ஷாத்கரித்தமாத்திரத்தில் ஹிருதயக்கிரந்தி பேதிக்கப்படும். சகல சம்சயங்களும் நஷ்டமாம். கர்மங்கள் நாசமுறும். அவச்சின்னன், சிதாபாசன் (வியாவகாரிகன்), ஸ்வப்நகல்பிதன் என்னும் மூவித ஜீவரில் அவச்சின்னன் பாரமார்த்திகன். இவனும் கற்பிதனே, அவச்சேத்தியமான சொரூபமே வாஸ்தவம். ஆரோபத்தால் இவனில் ஜீவத்வத்தைக் கற்பிப்பதன்றி இவன் ஸ்வபாவத்தில் பிரஹ்மமே. இந்தப் பாரமார்த்திக ஜீவனுக்கே பூர்ணபிரஹ்மத்தோடு ஏகத்வம் ‘தத்துவமஸி’ யாதி மகாவாக்கியங்களால் சொல்லப்படுகிறதன்றி யிதரஜீவர்க்கல்ல. பிரஹ்மத்தில் அநாதி கற்பிதமான ஆவரண விக்ஷேபாத்மிகையானமாயை அவ்வகண்டபிரஹ்மத்தை மறைத்து ஜகத்து ஜீவர்களைக் கற்பிக்கின்றது. புத்தியிலிருக்கும் சிதாபாசனை கற்பித ஜீவனே கர்த்தா, போக்தா. பூத பௌதிகப் பிரபஞ்சமனைத்தும் போக்கிய ரூபம். அநாதிமுதல் மோக்ஷம்வரை வியவ

காரத்திருத்தலால் இந்த ஜீவஜக மிரண்டும் வியாவகாரிகம். இவ்வியாவகாரிகனிலிருக்கும்ஆவரண விக்ஷேபரூபமித்திரா சக்தி இவனை மறைத்து முன்பார்த்ததும் நூதனமுமான ஜீவஜகத்தை சொப்பனத்தில் கற்பிக்கின்றது, பிரதீதிகால மாத்திரமிருத்தலால் சொப்பனத்தினின்று முணர்ந்தவர்க் குப்பின் சொப்பனமின்மையால்பிராதிபாஸிகஜீவஜகமிரண் டும்பிராதிபாஸிகமாம்.பிராதிபாஸிகஸ்வப்நத்தைபிராதிபா சிகன் சத்தியமாயும் வியாவகாரிகன் அசத்தியமாயும்,வியாவ காரிக ஜகத்தை வியாவகாரிகன் மெய்யாயும் பாரமார்த்தி கன் பொய்யாயுமறிகிறான். பாரமார்த்திகனுக்குப் பிரஹ்ம மத்தோடுள்ள ஏகத்வம் பாரமார்த்திகமே. அவ்வேக த்வத்தை யறிந்தொன்றையும் பார்ப்பதில்லை, பார்க்கின் மித்தையே. ஜலதர்மமான மாதுர்யம்,திரவத்துவம் சைத்தி யம் இவை அலையிலும் அதிலுள்ள நுரையிலுமிருப்பது போல ஆத்மாவின் சச்சிதானந்த தர்மங்கள் தன்னில் கற் பித சம்பந்தத்தால் வியாவகாரிகனிலும் அவன் மூலமாய் பிராதிபாசிகனிலும் கலந்திருக்கின்றன. நுரையும் சைத்தி யாதி அதன் தர்மங்களும் அலையிலும், அலை யதன்திரவத்து வாதி தர்மங்கள் ஜலத்திலும் லயித்துமுன்போல் சமுத்திர மாத்திரமேயிருப்பதுபோல பிராதிபாசிகன் அவனது தர் மங்கள் வியாவகாரிகனிலும், வியாவகாரிகன் அவனது தர் மங்கள் பாரமார்த்திகனிலும் லயித்துப் பூர்வம்போல் சச்சிதானந்த பிரஹ்மமாத்திரமே பிரகாசிக்கின்றது.

திருக்கு திருசிய விவேகம்.

சம்பூர்ணம்

ஓம் தத் ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஸ்ரீ

அத்தாமலகம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீசங்கர ஜகத்குரு மேற்குதிக்கில் விஜயஞ் செய்யுங்கால் அங்குள்ள ஸ்ரீவலி யென்னுங் கிராமத்து வசிக்கும் பிரபாகரர் என்னு மந்தணர் ஆசார்யரது வரவை யறிந்து தன் பதின்மூன்று வயதுள்ள புத்திரனை யழைத்துச் சென்று குரு சந்நிதியில் நமஸ்கரித்து எழுந்து நின்று தநயனையும் நமஸ்கரிப்பித்துச் சிறுவயது முதல் மூகனாய் ஒன்றிலும் பிரவிருத்தியற்று விருப்பு வெறுப்பு மானாவமான மின்றி யிருக்குமவன் வரலாற்றைச் சொல்ல, கிடந்தவண்ண மிருந்த பாலனை தேசிகர் கரங்களாலெடுத்துப் பார்த்துக் களிமீக்கூர இவ்வாறு வினவலாயினர்:—

1. இங்குறு நீயார் பிள்ளாய் யாருடை மைந்த னீதா
னெங்குசெல் கின்றா யுன்பே ரென்னநீ யெங்கி ருந்து
மிங்குவந் தனையென் னுள்ள மின்புற விசைப்பா யென்று
சங்கர னவிலப் பாலன் சாற்றிட வாய்தி றந்தான்.

அத்தாமலக னுத்தரம்:—

2. நரனலன் சுரனலியக்க னல னந்த ணன்மற்
றரசனும் வணிகன் சூத்ர னல்லனற் பிரம சாரி
கிரகியும் வான ப்ரத்தன் கேடகல் சந்நி யாசி
திரையினி லாரு மல்லே னிசபோத வடிவ னாமே.

3. சூரியன் சகத்தொ ழிற்குச் சொற்றிடு நிமித்த மென்ன
வாருளஞ் சட்சு வாதி யாட்டத்திற் கேது வாவ
னூரெலா வுபாதி யும்விட் டாகாயம் போலி ருப்ப
னோரிய னித்த சித்த வுருவனா மவ்வான் மாநான்.

4. எரியது வெம்மை போல வெவனித்த போத ரூப
னொருவனாய்க் கம்ப மின்றி யொளிர்தரு மெவனைச் சார்ந்தே
யறிவிலாக் கரண மிந்தி யாதிதந் தொழின்மேற் செல்லு
மறிவுரு நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

5. அத்தத்திற் பதிப லித்த வம்முக முகத்தின் வேறோர்
வத்துவன் றதுபோற் புத்தி வருசிதா பாச சீவன்
சித்துரு வெவன்வே றாகச் சிறிதுமோர் வத்து வாகா
னத்வய நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

6. அத்தமே யில்லை யாகி லம்முகா பாச மின்று
வத்துவா யுற்ற தேக வதனமே விகற்ப மின்றி
புத்தியற் றிடவே யாவன் பொலிவனா பாசமின்றி
யத்திற நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

7. மனச்சட்சு வாதி யோடு மருவிடா திருப்பன் யாவன்
மனச்சட்சு வாதி கட்கு மனச்சட்சு வாதி யாவன்
மனச்சட்சு வாதி யாலே மருவிடப் படாதான் யாவ்
னனித்தமி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

8. கடசலந் தோறுந் தோன்றுங் கதிரவ னொருவ னேபோ
லுடலுறு முள்ளந் தோறு மொளிரினு நானா வாகச்
சுடருவ னொருவன் றானே சுத்தசே தனனா யாவ
னடைதலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

9. ஒளியதா மனேகங் கண்கட் கொருரவி யொருகா லத்தே
யொளிசெயு முலகத் தைப்போ லொருஞான வடிவன் யாவ
னொளியதா யனேகம் புத்திக் கொளிர்ப்பனிவ் வுலகந் தன்னை
யளவிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

10. இரவியா லொளிருங் கண்ணே யெதிருறு முருவம் பற்று
மிரவியா லொளிரா தின்றா மிதுபோலவ் விரவி தானு
மொருவனா லொளியி னாலே யொளிர்ப்பனோ நேத்தி ராதி
யருவனாய் நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

11 சலசலத் தனேகன் போலச் சாருவ னேக பானு
சலனமில் சலத்திற் றானே சாருவ னேக னாக
சலமதி யனேகன் போலச் சாரினு மேகன் யாவ
னலைதலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

12. மூடன்றன் விழியி னைக்கார் மூடிட வதால ருக்கன்
மூடுபட் டொளியற் றானா முன்னுதல் போல யாவன்
மூடனின் பார்வை யாலே முற்றுமே பெத்தன் போல்வ
னாடலி னித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

13. அகிலவத் தக்க டம்மி லனுகூத னேக னாகி
யகிலவத் துக்க டம்மி லசங்கனா யிருப்பன் யாவன்
ககனநேர் நித்த சுத்த களங்கமி லுருவன் யாவ
னகமிலா நித்த சித்த னாயுள வவ்வான் மாநான்.

14. பலவித வுபாதி யாலே பலவிதம் படிகந் தோன்றும்
பலவித புத்தி யாலே பலவித முனக்கு மாகுஞ்
சலமதி னிலவி னாட்டஞ் சான்றாகப் பூன்ற னேயச்
சலமுறு புத்தி யாலே சஞ்சல நினக்கு மாமே.

அத்தத்தி னெல்லி போல வான்மாவைக் காட்ட லாலீ
தத்தா மலகத் தோத்ர மாகும்பேர் பெற்ற தன்றி
யத்தா மலக னென்றவ் வறிவினிற்பெரிய பால
னித்தரை யாவ ராலு மேத்திடப் பட்டா னம்மா.

)தனைக்கேட் டாச்சரியத்தாற் றன்னை மறந்து நிற்கும்
யாசாரியர் நோக்கி "இவன் முற்றவக்குறையா
மகனானதுமது பாக்கியமே. இகத்தில் இவனா

னுமக்கோர் பிரயோசனமிராது. நம்பாலிருக்கட்டும்'' என்றுரைத்தவரை யனுப்பிவிட்டுத் தன்னுடன் பாலனைக் கூட்டிச்சென்றனர். பின்னர் குருவைப்பார்த்து "இச்சிறுவன் சிரவணாதிசாதன மின்றியிப்பிரஹ்ம நிஷ்டையடையக் காரணம் யாதென்று'' சீடர்வினவக், குருவானவர் "இவன் தாய் முன் யமுனாதீரத்திற் றவஞ்செய்யும் சர்வைசுவரிய சம்பந்ந சாதுவான சித்தயோகியிடம் தன்னிருவயதுள்ள குழந்தையை விட்டு மற்ற ஸ்திரீகளுடன் ஸ்நானஞ்செய்கையில் சிசுமெல்ல நடந்துபோ யந்நதியில் வீழ்ந்திறக்க அதற்காற்றாது துக்கிக்கு மவரைத் தேற்றக்கருணைமிகுதியாலச்சாது தம்முடலை விட்டச்சிசு வுடலில் புக வதனாலேயே இப்பெரும்பேறு பெற்றனன்'' என்று புகன்றனர்.

அத்தாமலகம்

சம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ

குருஸ்துதி.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீ ஜகத்குரு சங்கரர் திக்விஜயஞ் செய்யத் தொடங்கி வடதிசைக்கண் விளங்கும் மாகிஷ்மதி நகரத்து வசிக்கும் கர்மகாண்டப் பிரவர்த்தகரான மண்டன பண்டிதரைவாதத்தில் ஜயிக்க அவரது பார்யை 'என்னையும் ஜயிக்கினன்றி ஜயம் முற்றாறாது' என்றுரைத் தவருடன் வாதித்துத் தோற்றுப்பின் காமசாஸ்திரத்தில் வாதிக்க அதற்கவர்

ஓர்மாத காலவரையறை கூறி யோர்மலைக்குகையில் சீடர் காவலில் தன்சரீரத்தை வைத்து மரித்த அமருகராசனுடற் புகுந்து அவனது மனைவியரான நூற்றுவருடன் கலந்து காமபோக மனுபவித்துக் கொண்டிருக்கையில் குரு கூறிப் போன காலங் கடந்தமையால் கவலையுற்றுச் சீடரில் சிலர் பாடகவேடந் தரித்துச் சென் றவ்வரசன் முன்னின் றித் தோத்திரத்தா லேத்தலாயினர்.

1. நேதிநே தியாதி வாக்கா னிடேதித்து மூர்த்தா மூர்த்த
மேதுமே தள்ளற் கில்லா வெதைச்சுவ சொரூப மாக
வோதருஞ் சாது வானோ ருள்ளத்திற் கொள்ளு வார்க
ளாதிமெய் யறிவா னந்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

2. உத்தியாங் ரூத்தி னாலே வுமியெனு மைந்து கோசம்
புத்தியாற் பிரித்துப் பின்னர் பொருந்திடு மரிசி போலு
மெத்தினைச் சத்துக் கள்கொண் டிதயத்தி லனுப விப்ப
ரத்தமி னித்த சித்த வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

3. பொறிகளாம் பரிக டம்மைப் புலன்களில் விளங்குந் தோட
வறிவெனுங் கசைய டித்தே யகமுகக் கயிற்றா லீர்த்தவ்
வறிவறி யறிஞ ரொத்தி லணைத்தொன் றாப் பிணித்தி ருப்ப
ரற்பொருட் கதீத மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

4. பூக்களி னின்று வேறாய்ப் பொருந்திடுஞ் சூத்தி ரம்போற்
சாக்கிர மாதி யான சருவத்தும் வேற தான
சாக்கியா னோக்கி யாதைச் சத்துக்க ளகத்த ணைவ
ராக்கமு நீக்க மில்லா வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

5. கடகமகு டாதி யாவுங் கனகமே யாகுமா போற்
சடசித்தா முலகம் யாவுஞ் சற்றுமே பின்ன மின்றிச்
சுடருமவ் வடிவா யென்று சொற்றிடும் வேதம் யாதை
யடிநடு முடிவில் லாத வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

6\. இனனிலித் தனுவிஸ் யானுயிலங்குவ னேக னேயென்
றனிசமும் வேத வாதி யாயினோர் முயற்சி யோடு
மினிமையா யெடுத்து ரைப்ப ரொத்தத்து வத்தை நன்று
யனர்த்தமி லெதார்த்த மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

7\. அருமறை வாக்கி னாலே யசத்தினிற் சிரத்தை யோடு
மருந்தவம் யாகந் தான மாதிநல் லறங்க ளாலே
யருமறை யவர்க ளொத்தை யறிந்திட வவாவு கின்று
மருமறைப் பொருளாய் நின்ற வவ்வத்து வன்றோ நீதான்.

8\. சாந்திமுத லான வுற்றுச் சந்ததந் தன்னுற் றன்னி
லாய்ந்தெதை யறிஞர் கண்டவ் வறிவினப மெய்யாவென்று
மீந்தெலா முடித்தொ ளிர்வர் மருபவக் கேத நீத்தே
யாழ்ந்தறி தத்வ மான வவ்வத்து வன்றோ நீதான்,

இதனைக்கேட் டாசார்ய ரவர்க் குத்தரவு கொடுத் தனுப்பிவிட்டுடனவ் வரச னுடல் விட்டுத் தன்னுடற் புக்குச் சென் றவ்வம்மையை வென்று அவ்விருவரையுந் தனக்குள் ளாக்கி யிக்குவலய முற்றும் விளக்க முற்றனர்.

குருதுதி சம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ சங்கர ரருளிச் செய்த

எக சுலோகி.

குருசீடவினாவிடை.

ஒளியுனக் கெதுபக லினனெனக் கிருள்விளக்
கொளியுண ரொளியெது கணதுண ரொளியெது
வொளிமதி மதியுண ரொளியெது வதுவக
மொளிதனி லொளியுநீ யெனகுரு சரியதே.

பின்னுமோர் எகசுலோகி

சீடகுரு வினா விடை.

வெண்பா.

தேவனா ரார்மனந் தேருவ னென்மன
மாவியா மென்னா லறிபடுமே—தேவனீ
யாகுமே யாகையா லார்க்குஞ் சுருதியா
லேகனுந் தேவனே யென்று.

எக சுலோகி சம்பூர்ணம்.

சுருதி வசனம்.

இருமுலை நடுமார் படிவயி றிதன்மே
லிருமுப் பொருளுள நிறம்பல விவற்று
ளொருபொரு ளாம்பல ரும்பென வுள்ளே
யிருவிரல் வலைத்தே யிருப்பது மிதயம்.

2. அதன்முக மிகவுள தகமுள சிறுதுளை
யதனிலா சாதியொ டமர்ந்துள திருந்தம
மதனையா சிரித்துள வகிலமா நாடிக
ளதுவளி மனதொளி யவற்றின திருப்பிடம்.

வெண்பா.

3. அகக்கம லத்தே யமலவசல
வகமுருவ மாகு மறிவே—தகத்தை
யகற்றிடுவ தாலவ் வகமா மறிவே
யகவீ டளிப்ப தறி.

4. அகில வுபாதி யகன்ற வறிவே
தகமச் சிவமென் றனிச—மகத்தே
யகலாத் தியான மதனு லகத்தி
னகிலவா சக்தி யகற்று.

5. அகிலவே தாந்தசித் தாந்தசா ரத்தை
யகமுண்மை யாக வறைவ—னகஞ்செத்
தகமது வாகி லறிவுரு வாமவ்
வகமதே மிச்ச மறி.

ஓம். தத். ஸத்.

பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து.

ஓம்

தத்ஸத்.

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசாரிய சுவாமிகளின்

ஸ்ரீ குர்வஷ்டோத்தரசத நாமாவளி.

ஓம் ஸ்ரீ சங்கராசார்யவர்யாய நமஃ
,, பிரஹ்மாநந்தப்ரதாயகாய நமஃ
,, அஜ்ஞானதிமிராதித்யாய நமஃ
,, ஸுஜ்ஞானாம்புதிசந்த்ரமஸே நமஃ
,, வர்ணாச்ரமபிரதிஷ்டாத்ரே நமஃ 5
,, முக்திப்ரதாயகாய நமஃ
,, சிஷ்யோபதேசநிரதாய நமஃ
,, பக்தாபீஷ்டப்ரதாயகாய நமஃ
,, ஸூக்ஷ்மதத்வரஹஸ்யஜ்ஞாய நமஃ
,, கார்யாகார்யப்ரபோதகாய நமஃ 10
,, ஜ்ஞானமுத்ராஞ்சிதகராய நமஃ
,, சிஷ்யஹ்ருத்தாபஹாரகாய நமஃ
,, பாரிவ்ராஜகாச்ரமோத்தர்த்ரே நமஃ
,, சர்வதந்த்ரசுவதந்த்ரதியே நமஃ
,, அத்வைதஸ்தாபனாசார்யாய நமஃ 15
,, சாக்ஷாத்சங்கரரூபப்ருதே நமஃ
,, ஷண்மதஸ்தாபனாசார்யாய நமஃ
,, த்ரயீமார்க்கப்ரகாசகாய நமஃ
,, வேதவேதாந்ததத்வஜ்ஞாய நமஃ
,, துர்வாதிமதகண்டநாய நமஃ 20
,, வைராக்யநிரதாய நமஃ

ஓம் ஸ்ரீ சாந்தாய நம:
,, ஸம்ஸாரார்ணவதாரகாய நம:
,, ப்ரஸந்நவதநாம்போஜாய நம:
,, பரமார்த்தப்ரகாசகாய நம: 25
,, புராணஸ்ம்ருதிஸாரஜ்ஞாய நம:
,, நித்யத்ருப்தாய நம:
,, மஹதே நம:
,, முநயே நம:
,, நித்யாநந்தாய நம: 30
,, நிராதங்காய நம:
,, நிஸ்ஸங்காய நம:
,, நிர்மலாத்மகாய நம:
,, நிர்மமாய நம:
,, நிரஹங்காராய நம: 53
,, விச்வவந்த்யபதாம்புஜாய நம:
,, ஸத்யவ்ரதாய நம:
,, ஸத்பாவாய நம:
,, ஸங்க்யாதீதகுணோஜ்வலாய நம:
,, அநகாய நம: 40
,, ஸாரஹ்ருதயாய நம:
,, ஸுதியே நம:
,, ஸாரஸ்வதப்ரதாய நம:
,, ஸத்யாத்மனே நம:
,, புண்யசீலாய நம: 45
,, ஸாங்க்யயோகவிசக்ஷணாய நம:
,, தபோராசயே நம:
,, மஹாதேஜஸே நம:
,, குணத்ரயவிபாகவிதே நம:

ஓம் ஸ்ரீ கலிக்நாய நம: 50
,, காலகர்மஜ்ஞாய நம:
,, தமோகுணநிவாரகாய நம:
,, பகவதே நம:
,, பாரதீஜேத்ரே நம:
,, சாரதாஹ்வானபண்டிதாய நம: 55
,, தர்மாதர்மவிபாவஜ்ஞாய நம:
,, லக்ஷ்யாலக்ஷ்யபேதப்ரதர்சகாய நம:
,, நாதபிந்துகலாபிஜ்ஞாய நம:
,, யோகிஹ்ருத்பத்மபாஸ்கராய நம:
,, அதீந்திரியஜ்ஞானநிதயே நம: 60
,, நித்யாநித்யவிவேகவதே நம:
,, சிதாநந்தாய நம:
,, சின்மயாத்மனே நம:
,, பரகாயப்ரவேசக்ருதே நம:
,, அமானுஷசரித்ராட்யாய நம: 65
,, க்ஷேமதாயினே நம:
,, க்ஷமாகராய நம:
,, பவ்யாய நம:
,, புத்ரப்ரதாய நம:
,, பூரிமஹிம்நே நம: 70
,, விச்வரஞ்சகாய நம:
,, ஸ்வப்ரகாசாய நம:
,, ஸதாதாராய நம:
,, விச்வபந்தவே நம:
,, சுபோதயாய நம: 75
,, விசாலகீர்தயே நம:
,, வாகீசாய நம:
,, ஸர்வலோகஹிதோத்ஸுகாய நம: [காய நம:
,, கைலாஸயாத்ரா ஸம்ப்ராப்தசந்த்ரமௌலிப்ரபூஜ
,, காஞ்ச்யாம் ஸ்ரீசக்ரராஜாக்ய யந்த்ர ஸ்தா
பன தீக்ஷிதாய நம: 80

ஓம் ஸ்ரீ ஸ்ரீசக்ராத்மகதாடங்கதோஷிதாம்பாமனோரதாய
,, ஸ்ரீப்ரஹ்மஸூத்ரோபநிஷத் பாஷ்யாதி [நம:
க்ரந்தகல்பகாய நம:
,, சதுர்திக்சதுராம்நாய ப்ரதிஷ்டாத்ரே நம:
,, மஹாமதயே நம:
,, த்விஸப்ததி மதோச்சேத்ரே நம: 85
,, ஸர்வதிக்விஜயப்ரபவே நம:
,, காஷாயவஸனோபேதாய நம:
,, பஸ்மோத்தூளிதவிக்ரஹாய நம:
,, ஞானாத்ம கைகதண்டாய நம:
,, கமண்டலு லஸத்கராய நம: 90
,, குருபூமண்டலாசார்யாய நம:
,, பகவத்பாதஸம்ஞகாய நம:
,, வ்யாஸஸந்தர்சன ப்ரீதாய நம:
,, ரிஷ்யசிருங்க புரேச்வராய நம:
,, ஸௌந்தர்ய லஹரீமுக்யபஹுஸ்தோத்ரவிதாய
,, சதுஷ்ஷஷ்டிகளாபிஜ்ஞாய நம: [நம: 95
,, ப்ரஹ்மராக்ஷஸ தோஷகாய நம:
,, ஸ்ரீமன்மண்டனமிச்ராக்ய ஸ்வயம்புஜயஸந்நுதாய
,, தோடகாசார்ய ஸம்பூஜ்யாய நம: [நம:
,, பத்மபாதார்ச்சிதாங்க்ரிகாய நம: 100
,, ஹஸ்தாமலகயோகீந்த்ர ப்ரஹ்மஜ்ஞான
ப்ரதாயகாய நம: [நம:
,, ஸுரேச்வராக்ய ஸச்சிஷ்ய ஸந்யாஸாச்ரமதாயகாய
,, ந்ருஸிம்ஹபக்தஸத்ரத்நகர்பஹேரம்பபூஜகாயநம:
,, வ்யாக்யானஸிம்ஹாஸநாதீசாய நம:
,, ஜகத்பூஜ்யாய நம:
,, ஜகத்குரவே நம:
,, ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யஸர்வலோககுரவேநம:
,, பராய நம: 108

இதி ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணேந்த்ரவிரசிதா
ஸ்ரீ சங்கராசார்யாஷ்டோத்தர சத நாமாவளி: ஸமாப்தா.

உ

ஓம் தத்ஸத்

ஓம் ஸ்ரீ கணேச மஹாதேவ சத்குருப்யோ நமஃ

ஸ்ரீரமண

குர்வஷ்டோத்தர சதநாமாவளி:

ஓம் ஆநந்தவபுஷே நமஃ
,, ஆசார்யாய நமஃ
,, ஆதிமத்யாந்தரஹிதாய நமஃ
,, நயாநிதயே நமஃ
,, சத்யஜ்ஞாநாநந்தரூபாய நமஃ
,, சதாசாராய நமஃ
,, யோகயோநயே நமஃ
,, ப்ரஜ்ஞானகநாய நமஃ
,, பஞ்சகோசவிலக்ஷணாய நமஃ
,, கோடிகந்தர்ப்பசுந்தராய நமஃ 10
,, க்ருபாவீட்சணாய நமஃ
,, அதநவே நமஃ
,, அநந்தாய நமஃ
,, அஜாய நமஃ
,, இச்சாநிச்சாவிரஹிதாய நமஃ
,, அபோக்த்ரே நமஃ
,, அத்வந்த்வாய நமஃ
,, அசிந்த்யாய நமஃ
,, குணத்ரயவிவர்ஜிதாய நமஃ
,, குஹாசயாய நமஃ 20
,, ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாநஜ்ஞேயசாக்ஷிணே நமஃ
,, நிரஞ்சநாய நமஃ
,, நித்யபுத்தாய நமஃ
,, அக்ரகண்யாய நமஃ
,, அக்ஷராய நமஃ

ஓம் உதாசீநாய நம:
,, உபதேஷ்ட்ரே நம:
,, அமலாய நம:
,, ஜ்ஞாநதேசிகாய நம:
,, தத்த்வமஸ்யாதிவாக்யார்த்தலக்ஷ்யாய நம: 30
,, நிஷ்களாய நம:
,, தாரகாய நம:
,, தத்த்வபோதகாய நம:
,, நித்யசுத்தாய நம:
,, நித்யமுக்தாய நம:
,, ஜ்ஞாநலிங்காய நம:
,, ஸ்வயம்ப்ரகாசாய நம:
,, ஜந்மஜராம்ருத்யுநிவாரகாய நம:
,, நிர்லேபாய நம:
,, அத்புதசாரித்ராய நம:
,, அத்வேஷ்ட்ரே நம:
,, ஊர்த்வரேதஸே நம:
,, ஸதஸத்விரஹிதாய நம:
,, ஸாதுகம்யாய நம:
,, ஸர்வாத்மநே நம:
,, சாந்தாய நம:
,, அநந்தசக்தயே நம:
,, நிஷ்ப்ரபஞ்சாய நம:
,, ஈச்வராணுமதீசாய நம:
,, வேதாந்தவேத்யாய நம: 50
,, ஷடூர்மிவர்ஜிதாய நம:
,, ஷட்பாவரஹிதாய நம:
,, அம்ருதாய நம:
,, அந்தர்யாமிணே நம:
,, அபரிச்சேத்யாய நம:
,, க்ஷமிணே நம:
,, கூடஸ்தாய நம:

ஓம் கைவல்யதாயகாய நம:
,, கபடவர்ஜிதாய நம:
,, காலாதீதாய நம: 60
,, அவஸ்தாத்ரயசாக்ஷிணே நம:
,, அப்ரமேயாய நம:
,, அத்வயாய நம:
,, அவ்யக்த்தாய நம:
,, கூடாய நம:
,, க்ரந்தித்ரயவிமோக்ஷணாயநம:
,, சிந்மாத்ராய நம:
,, ஜ்ஞாநகம்யாய நம:
,, ப்ரஹ்மாநந்தாய நம:
,, பவாப்திதாரணாய நம: 70
பராத்பராய நம:
தத்த்வமர்த்தாய நம:
,, துஷ்டதூராய நம:
,, துராசாரநாசநாய நம:
,, ஆபாஸ்வராய நம:
,, விதிவிஷ்ணுசிவாக்ருதயே நம:
,, அசல்லக்ஷணவிலக்ஷணாய நம:
,, அஜடாய நம:
,, அபார்சம்சாரார்த்த விகட்டநாய நம:
,, அமன்யவே நம: 80
,, அமோகவைபவாய நம:
,, அபயங்கராய நம:
,, வரதாய நம:
,, முக்திரூபாய நம:
சாச்வதாய நம:
அகண்டமஹிமாம்போதயே நம:
அகண்டபோதாய நம:
மநோவாசாமகோசராய நம:
பரிபூர்ணாத்மநே நம:

 ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சத நாமாவளீ:

ஓம் பாஹ்யாநதரஸ்திதாய நம:
,, பக்திச்ரத்தாத்யாநகம்யாய நம:
,, நிரஹங்க்ருதயே நம:
,, நிர்விகாராய நம:
,, நிர்வைராய நம:
,, லக்ஷ்யாலக்ஷ்யவர்ஜிதாய நம:
,, நிர்விகல்பாய நம:
,, அவ்யயாய நம:
,, அநந்தரூபாய நம:
,, அநித்தமாய நம:
,, தக்ஷிணாபிமுகாய நம:
,, அதபுதாய நம:
,, அலிங்காய நம:
,, நி:ஸங்காய நம:
,, நிர்வாணசுகதாய நம:
,, நிகமாதீதாய நம:
,, நித்யாய நம:
,, தர்மவதாம்வராய நம:
,, ஸ்ரீகுருமூர்த்தயே நம:

ஓம் நாநாவித மந்த்ர பரிமள பத்ர
புஷ்பாணி ஸமர்ப்பயாமி.
ஸ்ரீ குரவே நம:
ஓம் தத் ஸத்.

ஸ்ரீ ரமண குர்வஷ்டோத்தர சதநாமாவளி: ஸமாப்தம்.

ஸ்ரீ ரமண ஸத்குரு பகவான் சேவடி வணங்க.

11			
24	18	முண்டா	
33	25	தால	
,,	,,	கலபிக்கப்பட்ட	கல்பிககப
,,	,,	டனய'மபோற	டன்யம்போற்
41	2	ணிடத	ணிடத்
43	15	கிற்	கிர்
44	13	பாதி	யாதி
47	6	கிற்	கிர்
55	15	ஆக்மா	ஆத்மா
56	20	தன	தண்
70	6	சாரிளான	காரிகளான
80	17	குருதுதி	குருஸ்துதி
84	14	53	35
,,	25	யோச	யோக
,,	26	சாயே	சயே
85	29	தோத்ல ०	தோத்ஸ
87	1	ஸத	ஸத்
,,	27	ஜஞா	ஜ்ஞா
90	1	பாஹ்யாந	பாஹ்யாந்
,,	9	அநநத	அநந்த
,,	12	அத	அத்

... 0 6 0

...மிகள் ஸமஸ்கிருத பாஷையில் அரு

... ஸ்ரீவிவேக சூடாமணி, திருக் திருசிய விவே

கத்திற்கு திருவண்ணாமலை ஸ்ரீரமணமஹார்ஷிகள் செய்த

தமிழ்வசனம்-அத்தாமலகம், குருஸ்துதி, அஷ்டோத்

தரங்களுடன் ... 0 6 0

திருவண்ணாமலை பிராஹ்மண சுவாமிகளுடைய சரித்திர

மும் உபதேசங்களும் தமிழில் ... 0 6 0

ஷை ஷை தெலுங்கில் ... 0 4 0

ஷை ஷை ஆங்கிலத்தில் ... 0 4 0

ஸ்ரீ நாநாஜீவ வாதக்கட்டளைச்சூ வேதாந்த தர்க்க போத

காசிரியரும் காஞ்சிநகர் வித்வானுமாகிய ஸ்ரீமத்

செங்கல்வராயமுதலியார் அவர்களாலியற்றப் பெற்ற

சுபோதினி என்னு முரையும்ஸ்ரீ குர்வஷ்டோத்தரத்

துடன் ... 0 4 0

வேண்டுவோர் அடியிற்கண்ட விலாசத்திற்கு எழுதி பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

S. நாராயண ரெட்டியார்,
ரெட்டைப் பிள்ளையார் கோவில் தெரு,
திருவண்ணாமலை.

எஸ். திருவேங்கட முதலியார்,
30-நெ. சீதாராம முதலி வீதி,
குயப்பேட்டை, சே...